

Masscast
Đoàn Văn Hùng tại HS Petrus Ký (67-73) Tầng hầm chùa Ông chủ Kho sách của Quan Văn Dương

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

128

Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÂN KHANG

ĐINH TIỀN LUYỀN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON 11

VĂN

gặp gỡ chừng như chuyện liêu trai
sách giáo khoa và trách nhiệm b.v.h.g.d.
ngày thơ dài
những con ốc nhỏ của quận chúa
cho hạnh phúc buồn
tiểu nương
ví dụ

TUỔI NGỌC
NGUYỄN TÂN KHANG
NHÃ CA
TRONG THI
NGỌC ANH
PHẠM VĂN BÌNH
NGUYỄN THANH TRINH

THƠ

kim tuần. nguyên an xuân về tề. nguyên hạ long. nguyên thanh trinh.
hạ huyền ngô cang

TRUYỆN DÀI

cám ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỀN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống đời
ngọc thân ái
chạp phỏ

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGỌC
TỔ HỢP KIỀN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÈ TƯỜNG. Ý ĐỨC. AI NHI. AI HOA. NGỌC THÂN ÁI.

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 128

Tuần lễ từ 19-4-74
đến thứ sáu 26-4-74

Giá 120 đ
bán

gặp gỡ chừng như chuyện liêu trai

Bạn ngọc trường Tuổi Ngọc đã về đất không trồng không kèn. Bạn trường thế cũng phải. Vì Tuổi Ngọc số 127 không thư tòa soạn (không trồng), không trả lời bạn ngọc (không kèn). Hôm nay gặp lại tuần báo của yêu thương, bạn ngọc chắc là ngạc nhiên. Chúng tôi còn ngạc nhiên hơn. Làm sao ra nổi tuần báo hình thức đẹp đẽ, nội dung sạch sẽ trong thời buổi này nhỉ? Mọi người lùi bước. Minh đòi tiền lên. Nhật báo tám trang xuống bốn trang lữ lượt. Tuổi Ngọc rõ vọt ga thiện chí. Một lần nữa. Hy vọng chúng ta leo qua bên kia con dốc mơ, bỏ rơi phần khôn khéo đằng sau nó. Tuổi Ngọc tuần báo, người tình bé nhỏ dễ thương của bạn đang ở tám tay bạn. Vẫn như xưa. Vẫn đáng xưa. Vẫn tiếng nói bất chấp biển dâu: tiếng nói thương yêu. Bất buộc vẫn đẹp. Đẹp hơn xưa. Và vui nữa. Dĩ nhiên rồi. Tuổi Ngọc chỉ tâm sự một lần này thôi. Là đưa người tình bé nhỏ về với bạn ngọc, Tuổi Ngọc vát vát tay làm chân bần lâm đó. Vậy bạn ngọc cố gắng níu giữ người tình bé nhỏ, đừng để «nó» biến mất. Bạn hãy hy sinh vì «nó» nhé! Chúng tôi sẽ vì «nó» mà chiều chuộng bạn đến nơi đến chốn. Bạn phải nhớ mỗi chiều thứ sáu (ở Saigon) và mỗi chiều thứ bảy (ở xa Saigon) ra sạp báo, hiệu sách dẫn «nó» về nhà. Đừng chê «nó» mỏng. Đừng trách «nó» đắt. Xin tự hỏi ngoài nó ta còn nguồn vui nào cuối tuần. Và nên khen chúng tôi một câu khích lệ: Ngoài chúng tôi, ai thiết làm báo Tuổi Ngọc, ai biết làm báo Tuổi Ngọc. Trong xã hội hôm nay còn những kẻ khoái xuất bản báo đẹp, báo sạch, tự lực cánh sinh xuất bản báo đẹp, báo sạch, nhin ăn nhin mặc xuất bản báo đẹp, báo sạch tưởng mỗi tuần lễ tăng hộ 120 đồng không phải là dễ mua một tuần báo. Mà là dễ duy trì một vẻ đẹp còn sót lại giữa cuộc đời tàn tạ vì nắng gắt.

khi một người làm
văn chương ngã gục

Ông Nguyễn - Đình Vượng, chủ nhiệm các tạp chí văn học nghệ thuật *Văn*, *Văn Uyên*, *Tân Văn* và cơ sở xuất bản Nguyễn-Đình Vượng vừa thất lạc vào thượng tuần tháng này. Như các nhà văn, nhà thơ lừng danh của chúng ta đã từ già cuộc đời về với đất, cái chết của ông Vượng rất bình thường và chỉ gây xúc động cho những người làm văn chương, nhất là những người làm văn chương từng cộng tác với các tạp chí do ông Vượng chủ trương ròng rã mười năm. Một công trình văn nghệ liên tục từ 1963 đến 1974 không thể là một công trình nhỏ bé đối với nền văn học nghệ thuật miền Nam. Có người bảo ông Nguyễn Đình Vượng chỉ có « cơ duyên với văn nghệ ». Ý nói ông Vượng không phải là người viết văn. Ngay cả ông Vượng, thuở còn sống, cũng không

chối cãi ông không bao giờ là người viết văn. Nhưng có phải mỗi nhà văn là một nhà xuất bản, một chủ nhà in ? Có phải nhà văn kiêm nhiệm ày hoan hỉ và khách quan và trả nhuận bút hậu hĩnh cho mọi nhà văn giao sách cho mình xuất bản. Và có phải ai cũng dám làm văn chương đẹp đẽ, làm báo sạch sẽ như ông Nguyễn-Đình Vượng ? Hãy bỏ ra ngoài cái văn để viết văn hay không viết văn. Và hãy nhìn con số tạp chí *Văn*, *Văn Uyên*, *Tân Văn* và những số sách mang nhãn hiệu nhà xuất bản Nguyễn - Đình Vượng, không ai có thể phủ nhận công lao của ông Vượng đối với nền văn học miền Nam hiện đại. Công lao của ông vĩ đại hơn bất cứ một vị chủ báo ngày nào. Người ta đã quên truy tặng ông Nguyễn Đình Vượng một huy chương dành cho những kẻ đóng góp vào nền văn học dân tộc một cách vô vị lợi. Đó không bao giờ là điều ao ước

của ông Vượng. Song, đó vẫn là hồn phận của những ai làm văn hóa. Có lẽ, người ta bận tuyển lựa hoa hậu nhật trình nên người ta quên một vòng hoa phúng viếng người làm văn chương ? Và, có lẽ, cái chết của người làm văn chương không hấp dẫn bằng khuôn mặt bị tàn phá bởi át xít của Mỹ Viện hay sự đánh ghen của ông bà lớn nên báo chí hà tiện cả một cái tin, dù là tin đăng vào nơi khiêm tốn nhất trên nhật báo ? Cuối cùng, chỉ một ông Đồ trưởng thành tâm nghiêng mình trước linh hồn ông Nguyễn Đình Vượng. Là, dù đất nghĩa địa Mạc Đình Chi đã bỏ cáo hết, ông Đồ trưởng vẫn thu xếp dành cho ông Nguyễn Đình Vượng một chỗ nằm đẹp đẽ. Xin cảm ơn ông Đồ trưởng. Sự tru ái của ông đối với người chủ nhiệm tạp chí văn học nghệ thuật sáng giá nhất miền Nam, sống lâu nhất miền Nam là ông Nguyễn Đình Vượng mang thêm một ý nghĩa nữa : Huy chương văn hóa, bội tinh văn chương không dành trụy tượng người đích thực phục vụ văn hóa. Cái ý nghĩa đó phải chăng là nụ cười nửa miệng mà chúng ta vừa cười vừa nhìn Hội Đồng Văn Hóa và Phủ Đặc Trách Văn Hóa để chờ đợi một giọt nước

mắt. Cho cố chủ nhiệm tạp chí *Văn*. Cho những kẻ làm văn học nghệ thuật sắp chết và sẽ chết, mà cứ tưởng mình quan trọng. (VŨ MỘNG LONG)

văn nghệ
và tuổi tác

Mới đây, Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên có phổ biến một thông cáo «tuyên» nhân tài qua Gia nã đại phó hội. Nhân tài gồm ca sĩ, lực sĩ, văn sĩ, thi sĩ, nhạc sĩ, tài tử và đạo diễn điện ảnh. Điều kiện rất gay cho chữ sĩ, ở Việt Nam : phải có bằng tú tài, phải nói thông thạo tiếng Tây hay tiếng Anh lè, phải từ 18 đến 35 tuổi. Riêng đạo diễn được miễn khoản tuổi tác. Ai muốn đi phó hội phải làm đơn. Nói riêng về văn sĩ, thi sĩ thôi, Ai Nhi sợ rằng khó có ai đủ điều kiện. Có kẻ tiếng Tây, tiếng Anh lè, tiếng Thổ nhĩ kỳ, tiếng Đức — nhất là tiếng Đức — nói trôi như nước phòng ten chảy xuống thùng nhưng lại thiếu cái bằng tú tài. Có kẻ dư bằng tú tài, ngoại ngữ lầu thông lại không chịu dừng tuổi đời ở con số ba mươi lăm. Cũng khỏi kẻ dưới 35 tuổi, có bằng tú tài, ngoại ngữ cự phách nhưng mời

họ chưa để gì họ đi, hưởng chi bất họ nộp đơn và qua một kỳ «tuyển lựa». Nói tới vấn đề «tuyển lựa» tức nhiên phải «tuyển» người lỗi lạc. Vậy thì trước hết, những ai đủ tư cách «tuyển» trong hàng ngàn văn sĩ miền Nam lấy một tay danh sĩ? Mà văn sĩ có tí tí «thành tích» như thông cáo đòi hỏi đều đã luống tuổi. Rốt cuộc, không chừng ban tổ chức đành «tuyển» một danh sĩ cự phách trong các thi văn đoàn. Chúng ta hiện có Hội nhà văn Việt Nam của văn hào kiêm thi bá kiêm họa sư Trần Đồng Vọng, có Tinh Việt văn đoàn vân vân, thế nào chả moi nổi một danh sĩ để gởi qua Gia nã đại gây chấn động văn lâm thế giới. Quý vị trong ban giám khảo các giải thưởng văn chương và quý vị trưng các giải văn chương xứ này hẳn đã buồn mười lăm phút. Và thử hỏi: Ôi tại sao ta lại những ba mươi sáu tuổi nhỉ? Tại sao ta lại không là thần đồng văn nghệ hay văn nghệ choai choai? Ta già rồi dẫu nổi tiếng danh sĩ cũng... ở nhà! Mà dẫu 35 tuổi, nạp đơn dự thi... xuất ngoại e rằng phí cả danh tiếng. Kể từ danh sĩ được ấn định tuổi tác và bằng tú tài, nền văn chương miền Nam, chắc chắn, sẽ bước sang một khúc quanh lịch sử

THÂN ÁI CHÚC

Cô giáo

HUỲNH THỊ XUÂN

Cậu phó thủ

ĐẶNG THANH BÌNH

Suốt đời hạnh phúc.

Trần thị Diệp (Ái Hoa)

Trần thị Nền. Nguyễn Ngọc Lan

gâm hoa. Là rồi đây, lãnh tụ văn hóa sẽ già nhất là ba mươi lăm tuổi. TIN GIỜ CHÓT: Đã «tuyển» được một danh sĩ cho xuất ngoại. Vị danh sĩ này là thi sĩ tu hành Phạm Thiên Thư, tác giả trúng giải an ủi giải văn học nghệ thuật. Người ta chưa hiểu thi sĩ Phạm Thiên Thư, khi đại diện cho tuổi trẻ Việt Nam sẽ khoác áo hội tuyển Thanh niên dân thân hay Thanh niên tu sĩ tiêu cực? (ÁI NHI)

đòi lại chủ quyền
văn hóa cho quê nước

Đó là câu cuối cùng của bài tựa mở đầu cuốn *Những dị biệt giữa hai nền triết lý Đông Tây* của linh mục giáo sư Kim Định do nhà Ca Dao vừa tái bản. Chẳng phải là kẻ hiểu triết lý, cũng chẳng phải

là kẻ thích triết lý, dù triết lý cũn hay triết lý vụn, nhưng đọc xong bài tựa của linh mục Kim Định thầy rằng triết lý Đông phương được dạy nhiều ở Đại học Văn khoa, được đòi xử công bình ngang với triết lý Tây phương là «chúng ta đã khắc phục được những khó khăn trong việc đòi lại chủ quyền văn hóa cho quê nước» thì bèn thích lắm. Tương triết lý Đông phương có những triết gia Nguyễn văn Tèo, Lê văn Mít, Nguyễn văn Trung, Phạm Công Thiện... thuộc người nước Giao Chi, quê hương mình. Đọc say sưa. Đánh vần chữ Tây mà đọc. Rốt cuộc triết Đông chỉ gặp quý vị Ấn độ mí lý quý vị Trung huê! Đòi chủ quyền văn hóa cho quê nước Ấn độ, Trung huê thế mà gay go ra phết. Chắc cũng như thế kỷ trước, quý vị thông ngôn Tây đòi hắt ánh hưởng cụ Khổng, cụ Mạnh giành chủ quyền văn hóa cho quê nước Pháp vậy. Nghĩ nực cười ghê nơi! Nhân bàn nhãng về Đông Tây triết lý, chợt nhớ tới Đông Y và Tây Y. Đông Y xưng tụng Hoa Đà, Biện Thước, Tây Y xưng tụng Hypocrate. Kể thức giả đứng giữa sự có lý của cả hai phe khuyên nên tổng hợp Đông Tây Kim Cổ. Nhưng

ông Tây không chịu tổng hợp. Anh không khoái Đông y, không khoái tổng hợp, tôi về yêu Lãn Ông, sư tổ của nền quốc y. A, quốc y là nguồn gốc y khoa của dân tộc. Tôn vinh Lãn Ông là tôn vinh tổ tiên. Mấy anh chị tra chồng đòi rất khó chồng đòi. Không nhẽ chồng đòi tổ tiên mình? Vậy ta mãn trở thanh tra Lãn Ông, hạch sách Lãn Ông cho bỏ ghét. Thanh tra tổ tiên không bao giờ là xác xược, mặt gồ cá. Mà là công việc thiêng liêng nên tiếp tục. Biết đâu, thanh tra hoài hủy, cái tinh thần Lãn Ông chả bị thui chột trong đám môn đệ kỹ danh của Lãn Ông. Và đó cũng là cung cách đòi lại chủ quyền cho quê nước Roussel, S. P. E. C. I. A và Fournier Frères vân vân, vân vân... (TU BÍP)

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA
YÊU THƯƠNG

In tại cơ sở ấn loát

Nguyễn-Bá-Tòng

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.

Số lượng: 6000.

ĐỒNG NAI

Tổng Phát Hành

sách giáo khoa và trách nhiệm của bộ văn hóa giáo dục

Phân khối Phôi Hợp Nghệ Thuật và kiểm soát Ấn Loát Phẩm đã và đang làm công việc kiểm soát sách giáo khoa. Đó là công việc bất đắc dĩ, theo một nhân vật hữu trách trong khối này, mà vì Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên không chịu làm nên Bộ Dân Vận và Chiêu Hồi phải cáng đáng. Phôi Hợp Nghệ Thuật không động chạm tới... sự phạm mà chỉ chú trọng tới những phạm vi chính trị, đạo lý, thuần phong mỹ tục, do đó, hầu hết sách giáo khoa được cấp giấy phép xuất bản sau khi đã hoàn tất thủ tục kiểm duyệt. Và cũng do đó sách giáo khoa àoạt xâm chiếm thị trường sách tạo nên khung cảnh hỗn độn bừa bãi, tranh thương, gây ảnh hưởng tại các trường tư, hạ giá và hồi lộ... Tuổi Ngọc sẽ lần lượt trình bày vấn đề sách giáo khoa. Từ «cua» cắt cổ sinh viên của quý thầy trường Luật đến sách lớp ba của quý thầy soạn giả tiểu học. Ngoài ra, mỗi tuần, Tuổi Ngọc sẽ điềm một cuốn sách giáo khoa. Số này, bạn Nguyễn Tân Khang «trình bày» cuốn Quốc văn lớp sáu của «giáo sư» Đan Văn đang được một tư thực vi đại «bắt» học sinh học.

TUỔI NGỌC

Quốc văn lớp sáu mà đứa con trai đầu lòng của tôi đang bị học do ông «giáo sư» Đan Văn soạn và nhà Văn Học xuất bản. Ở trang 4, người chủ trương nhà xuất bản Văn Học (cũng lại ông «giáo sư» Đan Văn) trưng tên tuổi, bằng cấp của 8 giáo sư, cộng với ông là 9. Riêng ông Đan Văn, vì khiêm tốn chăng, ông không trưng bằng cử nhân văn chương (thứ bằng to nhất trong ban tu thư quốc văn của nhà xuất bản Văn Học—xin đừng lầm với trường Văn Học và sách do trường này xuất

bản —) Cuốn sách đã tái bản lần thứ ba (in rõ trên bìa) và ghi thêm «chương trình cập nhật hóa». Chỉ thiếu mỗi câu «Đã được Bộ Giáo Dục công nhận làm sách giáo khoa» như trước đây thường thấy in ở bìa mỗi cuốn sách giáo khoa. Sự thiếu sót đó chứng tỏ rằng Bộ Văn Hóa Giáo Dục bây giờ đã bật đèn xanh cho các soạn giả sách giáo khoa. Bộ không chịu một chút xíu trách nhiệm nào về những cuốn sách soạn thảo cầu thả (đôi khi ngu dốt) mà học sinh phải mua học vì trường bắt mua ngay tại trường. Trường âu yếm học sinh hơn, còn bắt bố mẹ học sinh đóng tiền mua sách giùm, không trừ tí huê hồng nào ! Thí dụ trường hợp Quốc văn lớp sáu của ông Đan Văn.

Trang 5, trong bức «Giao tình thư», ông Đan Văn giao tình thế này : Ông ta «nhận thấy tình cảnh quốc văn càng ngày suy kém, suy kém đến nỗi bi thảm, khó tả. Bằng chứng chúng ta có thể nhận thấy nhan nhản hàng ngày : ở các lớp học, ở những kỳ thi, ở trên báo chí và ở ngay một số tác phẩm của một số nhà văn hiện đang gây ón ào với những độc giả nông nổi». Giao tình như thế chưa đủ, ông ta báo muốn đòi nghề vì «không thể cứ tiếp tục hy sinh mãi, hy sinh đến nỗi thân thể chỉ còn rúm da bọc nắm xương» và ông ta bèn soạn sách quốc văn với ý đồ đẹp đẽ «xã hội như lúc này cũng đang cần đến những chuyên viên lương thiện, nhiệt tâm và tha thiết với công việc giáo dục...» Cuối cùng, ông Đan Văn tự nhận là «người lương thiện, nhiệt tâm và tha thiết với giáo dục». Chúng ta xem «người lương thiện» Đan Văn lương thiện tới mức độ nào, riêng trong cuốn Quốc văn lớp sáu.

Xin nhắc lại và nhấn mạnh cuốn Quốc văn lớp sáu của ông Đan Văn phát hành vào đầu niên học 1973 — 1974 đã tái bản lần thứ ba. Đã tái bản đến lần thứ ba, nếu là một người lương thiện như ông Đan Văn khoe khoang, ông phải sửa chữa kỹ lưỡng. Nhưng ông Đan Văn chỉ nói mà không làm. Trang 154 bài *Tỏ tình* (ca dao do ông Đan Văn «tặng» cái tựa đề) có 16 câu, ông Đan Văn quên mất hai câu. Dĩ nhiên, chẳng phải ông «giáo sư» Đan Văn ngớ ngẩn mà tại ông cầu thả, ông thiếu «nhiệt tâm». Sự sai lầm, thiếu sót đầy rẫy trong «tác phẩm» Quốc văn lớp sáu không hề được đính chính ở sau cuốn sách. Đó là một sự kiện thiếu lương

thiện. Người ta có thể đãi được hàng rổ sạn trong cuốn *Quốc văn lớp sáu* nhãn hiệu Đan Văn. Và con em chúng ta đã, đang và còn học quốc văn bằng những hạt sạn kiểu Đan Văn. Cứ dờ qua phần «lược khảo các tác giả kim văn» đã muồn liệng cuốn sách đi rồi. Ông Đan Văn xếp khuy nh hướng của các nhà văn một cách tức cười. Có kẻ «khuy nh hướng văn chương tình cảm trách nhiệm», có kẻ «khuy nh hướng văn chương dã sử đờng rừng» ! Hoặc góm hơn, «khuy nh hướng sưu tầm dã sử»! Trời ơi, thứ khuy nh hướng sưu tầm dã sử là cái thứ khuy nh hướng chi vậy cà ? Tô Hoài chắc sẽ khóc thét lên khi bị giáo sư Đan Văn xếp vào loại nhà văn có «khuy nh hướng động vật». Nếu học sinh lớp sáu muồn biết khuy nh hướng văn chương của ông bác sĩ Anh Tuấn Nguyễn Tuấn Phát, nữ sĩ Túy Hồng hay văn sĩ Nhật Tiên đành bí lù. Bởi ông Đan Văn cạn nguồn ... khuy nh hướng. Chả lẽ ông ta xếp Anh Tuấn vào loại nhà văn có khuy nh hướng... *cảm nghĩ của người thầy thuộc* ! Về loại văn thuật sự thì thiếu gì bài trích giảng mà ông Đan Văn bắt học - trò - nhóc - con học thẳng Xuân tóc đỏ để chúng nó phải kể cả tác phẩm *Làm đi* của Vũ Trọng Phụng ở phần giới thiệu tác giả. (Văn nằm trong *Quốc văn lớp sáu* của Đan Văn).

Những bài mẫu do ông « giáo sư » Đan Văn hướng dẫn học trò cũng lâm ly rùng rợn. Chẳng hạn hai câu *Cá không ăn muối cá ươn, Con cưỡng cha mẹ trăm đường con hư*, ông Đan Văn bắt nhóc con lớp 6 trả lời : Hai câu trên thiên về duy tâm hay duy vật ! Duy tâm là gì ? Duy vật là gì ? Đọc chừng bao nhiêu cuốn sách mới thấu hiểu thế nào là duy tâm, thế nào là duy vật ? Liệu ông Đan Văn đã đọc nổi hai cuốn ? Khi sáng tác hai câu trên, tác giả của nó chỉ muồn làm công việc giáo huấn. Không hề «tái» triết lý duy tâm, duy vật vào tục ngữ và bắt con nít xác nhận đâu là duy vật ! Tới cái dàn bài hướng dẫn 16 câu ca dao (trang 154-155-156) *Hôm qua tát nước đầu đình...* ông Đan Văn dẫn học trò lớp 6 vào lãnh vực tâm lý ái tình ! Ông hỏi học trò : «Người con trai đã gọi gì với người con gái. Gọi vậy có khéo không » ? Chưa đã, ông còn bắt học trò lớp 6 (11, 12 tuổi) tìm «giá trị tâm lý» ở cuộc *Tỏ tình* và đòi bằng được học trò lớp 6 phải «nhận xét tâm lý» của «người con trai đã lúng túng với người con gái». Đại khái, những dàn bài hướng

dẫn của ông Đan Văn đều ghê gớm như nhau. Nó bắt học trò lớp 6 đi tìm cả nhân sinh quan của một bà mẹ qua vài lời khuyên con gái. Rất tiếc tờ báo nhỏ bé không dư giấy để nhật sạn ngồn ngang trong cuốn sách với «Giao tình thư» miệt thị một số nhà văn của ông Đan Văn. Và chẳng, loại sách Đan Văn chưa xứng đáng để bàn luận nhiều. Nó là cuốn sách giáo khoa tầm thường cả về nội dung lẫn hình thức. Ấn loát câu thả, lỗi chính tả dăm dề. In thuê tại một nhà in ngoại ô Sài Gòn mà khoe nhặng là «ấn loát tại nhà in riêng của Văn Học» đã thầy rõ sự «dương thiện» của ông Đan Văn.

Cuốn *Quốc văn lớp sáu* của « giáo sư » Đan Văn đặt ra một vấn đề. Là, Bộ Văn Hóa Giáo Dục phải hoàn toàn chịu trách nhiệm với học sinh về những cuốn sách giáo khoa được giảng dạy bắt luận ở tư thực hay công lập. Bộ Văn Hóa Giáo Dục phải giành lấy quyền kiểm soát và kiểm duyệt sách giáo khoa. Soạn sách giáo khoa là một công việc khó khăn, công việc của bậc thầy, đòi hỏi soạn giả phải có kinh nghiệm sư phạm, phải tài giỏi và phải có cái gì đó bảo đảm cho cuốn sách. Vì cuốn sách để học chứ không để giải trí. Một nhà văn, dù lỗi lạc cách mấy, cũng chưa đủ tư cách soạn sách giáo khoa, cho là giáo khoa văn chương. Thì những giáo sư trong ngoặc kép, những giáo sư xuất hiện trong thời buổi loạn ly, soạn sách giáo khoa với mưu đồ kiếm cơm tạm bợ càng không được phép làm công việc của các bậc thầy muồn đời. Chúng ta đã thầy những tên lưu manh vật, những tên vô lại chủ trương xuất bản sách giáo khoa. Và chúng ta đã thầy luôn cả những anh khơi khơi nhận mình là giáo sư soạn sách giáo khoa, chạy chọt khéo, giao thiệp giỏi để sách của mình được giảng dạy ở các trường lớn. Thâm trạng đó cần chăm dứt. Cần làm sạch sẽ nền giáo dục của chúng ta. Trước hết là một cuộc thanh lọc giáo khoa thư, tận diệt bọn lái buôn giáo dục làm giàu trên sự ham lợi của một số chủ trường tư để làm hại một thế hệ.

NGUYỄN TÂN KHANG

Ví dụ □ nguyên thanh tịnh

Ví dụ bạn yêu một cô gái tính «ngang như cua» và nàng nói tôi không yêu ai cả thì bạn sẽ đòi xử ra sao ?

Ngang như cua là gì ? Muốn hiểu rõ chỉ có cách bạn mua ngay một con cua đem về nhà để quan sát. Bạn hãy để cho nó tự do bò trên sàn nhà và bạn xem kìa nó bò đi không giống những con vật khác đâu hướng về phía nào chân bò theo hướng đó, con cua của bạn (hay của bất cứ ai cũng vậy) đâu hướng về bên trái (hay phải) trong khi chân vẫn thân nhiên bò về phía trước như thường. Quan sát xong bạn đừng vội kết luận : A ! tôi hiểu rồi người yêu của anh có tướng đi ngang như cua nghĩa là đâu nàng luôn luôn quay về một bên trong khi chân vẫn bước đều về phía trước chứ gì. Ôi giờ ! Nếu bạn nghĩ như vậy thì đúng là trật một trăm phần trăm. Không phải nàng đi như vậy đâu. Tôi cam đoan với bạn nàng có tướng đi rất đẹp, tướng đi của các tiểu thư đài các đang hoàng. Tôi muốn nói cái tính của nàng kìa. Cái tính của nàng mới không giống các cô gái khác. Cái tính của nàng mới ngang như cua.

Lần ấy chúng tôi cắm trại ở Vũng Tàu. Nàng đã theo người anh cùng tham dự trại với chúng tôi và vô tình nàng được chia vào nhóm do tôi kiểm soát gồm 8 người. Khởi hành từ Saigon lúc 7 giờ sáng chúng tôi đến Vũng Tàu khoảng 10 giờ. Trại vừa dựng xong mọi người đều hỏi há trèo núi, tắm biển và chiều đến tất cả đều mệt như chẳng muốn đi đâu. Chúng tôi quây quần lại nấu bữa ăn tối. Khoảng một giờ sau tôi đi lãnh phần ăn đem về phân phát cho mỗi người trong nhóm.

Chia xong tôi thấy dư một phần ăn và mừng hóm vì nghĩ làm trưởng nhóm mình đã lời to nhưng một cô bạn gái đã lên tiếng phá vỡ niềm vui dạt dào của tôi.

— Thiếu một người.

Tôi ngây thơ hỏi :

— Ai vậy kìa ?

— Cô em gái của Đăng.

— Chúa ơi, có cô đó nữa à.

— Buổi sáng ông đã điểm danh tên người ta bây giờ quên rồi sao. Ông kiểm soát bê bồi quá, nếu cô ấy bị chết đuối thì ông lãnh đủ.

— Đừng dỡn bạn. Nếu chết đuối thì tôi đã biết.

— Người ta chết đuối chứ ông có chết đuối đâu mà ông biết.

Một ông bạn vừa nhai thịt gà kho gừng vừa cất giọng ngâm Cung Oán :

— *Trẻ tạo hóa đành hanh quá ngán.*

Chết đuối người trên cạn mà chời.

Cả bọn (trừ tôi) đều cười hề hã. Cô bạn gái lại thúc dục :

— Ông lo đi tìm người ta đi chứ.

Tôi năn nỉ :

— Thôi cô đi tìm giúp tôi đi. Tôi đang đau bụng.

— Ông nói hay chưa, đó là việc của trưởng nhóm mà.

Lúc này tôi mới nhận ra chức trưởng nhóm thật dễ ghét, chẳng lợi lộc tí nào. Tôi nhăn nhó.

— Được rồi. Ăn xong tôi sẽ đi tìm.

— Khi đó trời tối rồi ông biết đâu mà tìm.

Tôi đành uể oải đứng dậy cầm theo hai phần ăn gói trong tờ nhật báo. Cô bạn gái hỏi :

— Ông đem đi đâu vậy ?

— Tôi vừa đi tìm tôi vừa ăn để lấy sức.

Ông bạn ngâm Cung Oán lại dặn

— Nhớ đừng ăn qua phần của cô ta nghe. Nếu cô ta không ăn

thì ông phải đem về đây để chứng minh cho mọi người biết. Chúa ơi, bây giờ con mới giác ngộ người ta sống nhờ ăn.

Nhiều nhà văn nhà thơ đã ca tụng cảnh hoàng hôn trên bãi biển đẹp tuyệt vời nhưng nhìn mãi mặt trời đỏ ngầu đang «chết đuối» ngoài khơi tôi chẳng thấy vẻ đẹp ở đâu. Có lẽ tại cơn đói trong bụng tôi đã chạy lên đôi mắt. Tôi lấy ổ bánh mì kẹp thịt gà ra vừa nhai vừa nhảy lên các tầng đá vừa đưa mắt tìm kiếm.

Sau khi đã ăn hết ổ bánh mì tôi mới nhìn thấy một cô gái đang ngồi trên một tảng đá cao mắt nhắm nhắm về phía mặt trời lặn. Không biết nàng có phải là cô gái ở nhóm tôi không vì buổi sáng tôi nhớ mang mang nàng mặc áo đỏ còn cô gái này mặc áo thun trắng. Tôi đứng dưới tảng đá quan sát một lúc rồi hỏi :

— Xin lỗi có phải cô cũng đi cắm trại với chúng tôi ?

Cô gái (cô bé thì đúng hơn vì lúc đó nàng chỉ độ 16 tuổi rưỡi) nhìn tôi gật đầu.

— Phải.

Sợ lầm với một cô gái ở nhóm khác nhận ăn phần ăn thì nguy (ai mà quả quyết được con gái không thích ăn nhiều) nên tôi hỏi cận kề :

— Cô ở nhóm tôi phải không ?

— Ông ở nhóm nào ?

Chúa ơi, trường nhóm là vua một cõi mà không được biết đến thì còn ra thế thống gì. Tôi liền tự giới thiệu :

— Tôi là trưởng nhóm 4. Cô ở nhóm mấy ?

— Tôi không biết mình ở nhóm mấy.

— Cô có phải là em gái của Đàng ?

— Phải.

Tôi đưa ổ bánh mì lên cao :

— Cắm lậy ăn đi. Cô làm tôi tìm hụt hơi.

Cô bé không thèm với đến ổ bánh mì. Có lẽ nàng chưa biết đói là gì. Nàng hỏi :

— Ông tìm tôi làm gì ?

Phải dơ cao ổ bánh mì mới cả tay tôi nổi sùng trả lời :

— Tôi tìm cô làm quái gì. Tôi đi phát phần ăn cho cô. Lặn sau đi đâu cô phải xin phép để tôi biết mà để dành phần ăn cho cô. Cắm lậy đi.

— Tôi không ăn vậy tôi khỏi cần xin phép ông.

— Cô không đói ?

— Phải ?

— Còn ổ bánh mì này ?

— Ông ăn đi.

Lạy Chúa, phải chăng đây là ân sủng ngài đã dành cho con.

Tôi mừng rỡ trèo lên tảng đá ngồi xuống bên nàng mở giấy báo lấy ổ bánh mì ra nhai ngẫu nhiên. Ổ mì trước hình như đã tan trong hơi thở của tôi sau một hồi leo trèo các tầng đá tìm nàng. Bánh mì ăn với thịt gà kho gừng thật tuyệt vời và lúc này tôi mới đồng ý với các nhà văn nhà thơ là cảnh hoàng hôn trên bãi biển đẹp tuyệt vời. Mặt trời đã chìm khuất sau làn nước xanh và chân trời rực lên màu đỏ hồng. Ôi thiên nhiên sao mà đẹp quá vậy. Màu đỏ hồng chuyển dần sang màu tím nhạt và mặt biển càng lúc xanh thẫm. Khi chân trời cùng màu với mặt biển là lúc ổ bánh mì đã nằm gọn trong bụng tôi.

Cô bé cười, nói :

— Ông đói lắm hả ?

— Phải. Tôi đủ sức ăn thêm một ổ bánh mì nữa.

— Ước gì tôi ăn khỏe như ông.

— Cô đau bao tử à ?

— Không phải vậy. Tại tôi không cảm thấy đói.

— Ước gì tất cả những cô gái trên đời này đều không cảm thấy đói như cô thì đỡ khổ cho đàn ông biết bao.

— Trông ông ăn thật ngon miệng.

— Cô đã nhìn tôi ăn hết ổ bánh mì ?

— Phải.

— Vậy mà tôi cứ tưởng cô ra đây nhìn cảnh hoàng hôn trên bãi biển.

— Thì ông cũng ở trong cảnh hoàng hôn đó như tảng đá này.

Như tảng đá này. Chúa ơi, nàng đã đồng hóa tôi với một vật vô tri vô giác. Tôi bất mãn nói :

— Tảng đá không biết đói bụng. Nó giống cô chứ không giống tôi.

Và qui thật từ phút đó nàng đã là tảng đá. Nàng ngồi bó gối đầu gác xuống chẳng thèm nói một lời dù cho tôi có mỗi miệng bắt chuyện. Đêm xuống thật nhanh cùng lúc với sương giá và những ngọn gió từ ngoài khơi thổi vào khiến tôi bắt đầu cảm thấy lạnh run. Tôi cũng ngồi bó gối như nàng để giữ hơi ấm và may mắn hơn nàng tôi nhờ những điều tiêu cực nên đã chịu đựng được giá lạnh dễ dàng. Dưới ánh trăng nhợt nhạt thỉnh thoảng nàng khẽ rùng mình, giá lạnh như những cơn kiền đang bò trên da thịt nàng. Tôi lập lại lời xin lỗi (không biết lần thứ mấy) và nói nàng hãy về vì các bạn đang đốt lửa trại, có thể anh nàng đang đợi nàng nhưng nàng vẫn ngồi im chẳng nói một lời. Tôi bịa chuyện bờ biển này đã có nhiều người chết đuối và đêm khuya ma thường hiện lên vậy hãy về đi. Nhưng có tảng đá nào biết sợ ma đâu. Nàng vẫn ngồi im.

Đêm càng lúc càng lạnh và sương phủ mờ biển cả. Chẳng còn điều thuốc nào để châm hút, tôi đứng dậy nói :

— Cô không về tôi về một mình.

Tôi nhảy xuống khỏi tảng đá định chạy về gọi anh nàng ra kéo nàng về nhưng chạy được một quãng tôi nghĩ để nàng ngồi một mình lỡ có chuyện không hay xảy ra thì sao nên tôi lại chạy trở lui trèo lên tảng đá ngồi xuống bên nàng. Tôi nói :

— Được rồi, tôi nhất định ngồi đây suốt đêm với cô để thi xem ai chịu lạnh giỏi.

Cô bé lặng lẽ đứng dậy trèo xuống tảng đá rồi bước đi chậm rãi về hướng chúng tôi cắm trại. Tôi chưng hửng trong giây lát rồi giận dữ nhảy xuống tảng đá đuổi theo. Tôi giữ chặt vai nàng định nói một câu dữ dằn nào đó cho hả giận, nhưng nhìn đôi mắt nàng buồn bã lờ mờ hơi sương, tự đứng con giận trong tôi biến mất. Tôi buông tay khỏi vai nàng và thở dài.

— Sao em ngang như cua vậy.

Nàng cúi đầu chân đi đi trên cát ấm.

— Tính tôi vậy đó nên ai cũng ghét tôi và tôi cũng chẳng yêu ai.

Tôi nói :

— Phải trừ tôi ra vì tôi rất thích ăn cua, nhất là cua rang muối. Nàng ngàng đầu nhìn tôi mỉm cười.

— Ông cũng ngang như cua. Tôi chỉ là cua đồng còn ông là cua biển.

Khi chúng tôi về đến trại thì buổi lửa trại đã xong. Tất cả đã đi ngủ chỉ còn lại hai người ngồi bên đồng than hồng để sưởi ấm. Cô bé đi về phía trại dành cho phái nữ còn tôi tạt vào phía đồng than để ngồi sưởi. Cô bạn gái đang ngồi cầm que hấy những nhánh củi cháy dở vào đồng than nhìn thấy tôi nàng hỏi :

— Ông đi đâu mà giờ mới về ?

— Tôi lạc đường.

Ông bạn ngâm cung oán đang gác đầu ở gôi vội ngàng đầu lên xuất khẩu thành thơ.

— Ngày xưa Lưu Nguyễn nhập thiên thai

Mê mẩn đào tiên lạc lối về.

Ngày nay...

Tôi vội nói :

— Thôi ông im đi cho tôi ngủ.

Nhưng hai người bạn vẫn tiếp tục nói bóng gió về chuyện gặp gỡ giữa tôi và cô bé, tôi bèn đứng dậy về trại ngủ. Khi người ta đã được ăn một lúc hai ổ mì kẹp thịt gà kho gừng thì xá gì mấy lời xầm xì của những kẻ chỉ được ăn một ổ mì thôi.

Vì mưu sinh mãi bốn năm sau tôi mới có dịp trở về Sài Gòn. Trong thời gian rời xa đó tôi và nàng đều không viết thư cho nhau. Không phải vì lười biếng hay vì tính ngang như cua mà vì tôi nghĩ rằng tình yêu không sống nhờ mấy lá thư. Bằng chứng tôi đã từng viết cho một cô gái khác hàng trăm lá thư tình ái ngọt ngào nhưng rồi nàng vẫn nhẹ bước lên xe hoa về nhà chồng trong khi tôi phải hi hục leo lên xe

(Xem tiếp trang 63)

ngày thơ dại

NHÃ CA

Anh Dư ơi.

Ở đâu cũng có nắng vàng, có gió mát. Nhưng không nắng ở đâu, gió ở đâu, có thể thay thế được màu nắng vàng và những cơn gió lộng của thời thơ dại.

Vào năm nào anh Dư nhỉ? Hình như dạo ấy, Thuyền mới lên bảy tuổi. Bạn của Thuyền lúc đó còn là con mèo tam thể tên là Mimi. Nhưng con Mimi làm Thuyền buồn chết được, lười biếng, ngủ cả ngày, lại ăn vụng, cả đời chẳng bao giờ biết tắm rửa, chỉ đưa mấy cái vuốt nhỏ xíu vuốt mặt đã tưởng rũ hết bụi bặm của một đời mèo. Có lẽ vì con Mimi mà sau này lớn lên, Thuyền ghét loài mèo kinh khủng. Chính anh Dư cũng không thích giống này mà. Khi anh tới, con mèo Mimi bị ra đi ngay. Chúng ta thích chuột hơn. Những con chuột mà chị Thỏ cho là gớm ghiếc, mỗi lần trông thấy tái xanh mặt mũi, lại là đồ chơi chúng ta chuộng nhất, anh Dư nhỉ?

Không bao giờ Thuyền quên được hôm anh mới tới. Có lẽ anh vừa ở trong bếp lò ra chẳng? Đen thui, bóng nháy, hai mắt là hai cục than hồng và đầu tóc, đứng xa, Thuyền cũng ngửi thấy mùi khét lẹt. Chị Thỏ bịt mũi, còn anh Minh, anh Sơn thì trở mắt nhìn, như trông

thấy một con thú lạ kỳ lắm. Người đàn bà đem anh tới có bà con với má, mặt mày chẳng hiền lành tí nào. Thú thật, Thuyền có ác cảm ngay lúc mới nhìn thấy lần đầu. Bà ta để anh lại với những lời dạn dỏ không mấy tử tế. Sau đó mấy anh em Thuyền được người lớn giải thích, anh là con lớn của dì Bích, con riêng của dì, đầu với người chồng trước. Bây giờ dì phải đi xa theo chồng mới. Chỉ sự bỏ rơi của gia đình dì Bích đã làm mấy chị em Thuyền xầm xì. Chị Thỏ hồi đó lên chín, cao giọng: Thằng đó dơ dáy, không chơi. Anh Sơn, mười một, bấu môi: Thằng này trông nhà quê, ngu lắm. Anh Minh nặng nề: Nó trông giống thằng ăn cắp ở chợ, coi chừng nó. Dĩ nhiên lời anh Minh được tin tưởng hơn, vì anh Minh mười ba tuổi, lúc đó là cậu cả trong nhà, bắt đầu oai vệ rồi. Riêng Thuyền, Thuyền tò mò lắm. Suốt ngày hôm đó, anh Dư lẩn quần dưới bếp không dám lên nhà trên. Thuyền lén xuống nhìn trộm anh hoài. Có lần Thuyền làm quen nhưng anh quay mặt đi. Thuyền đã cáu, nghĩ: chắc thằng này ăn cắp thật, sao đứng dưới bếp hoài.

Đứng dưới bếp không phải để ăn vụng còn gì nữa. Thuyền ném con Mimi về phía anh. Nhanh như cắt, anh đưa chân ra đá nó cái ứ. Có lẽ Thuyền cũng đau như con mèo bị đá, và Thuyền bễ con mèo lên. Nhưng con mèo phản chủ, nó ức Thuyền vì cái ném vừa rồi, cào vào tay Thuyền sướt da đầu gối. Thuyền kêu lên, thả vuốt nó xuống. Anh dợm bước lại. Thuyền bỏ chạy sau khi ném cho anh một tiếng: Chó! Hản học.

Suốt tuần lễ mới tới, anh chỉ lẩn quần dưới bếp để nghe những lời nhieo máng của bà Đá. Bà Đá! Khi lớn lên, Thuyền biết thương hại bà ta rồi, vì Thuyền biết chắc chắn bà đã bị quí dữ mang về địa ngục. Ít nhất cũng có cả trăm con quí rình rập hành hạ bà để lập công với diêm vương. Bà Đá là một người nhà quê hung tợn nhưng làm việc giỏi. Bà kéo hết mấy anh em về phe với bà. Với mấy anh em Thuyền bà phải hầu hạ đủ thứ. Còn anh Dư, bà đâu phải hầu hạ gì. Bà còn nhờ vả anh là đáng khác. Sai vặt đủ thứ, kể cả rửa bát, nhúm lửa. Ở nhà quê, phải chụm lửa rơm và củi khô. Miệng anh Dư đã trở thành cái ống thổi lửa

của bà. Anh qui xuống sát đất, phồng má thổi, bụi bay mù mịt. Anh Dư còn phải đập con chuột núp sau đồng củi, đào giun cho vịt ăn. Coi như Anh Dư làm thay cho bà hết một nửa công việc để bà Đá rảnh rỗi, nghĩ củi mưu để hành hạ anh. Chuyện cũng dễ hiểu, Thuyền cảm thấy mà đôi với anh Dư rất xa cách, hầu như không có chút liên hệ ruột thịt nào. Nhưng tất cả những điều đó, đối với Thuyền cũng không quan trọng lắm. Thuyền cho như thế là vì Thuyền không về phe kẻ dữ để hà hiếp anh Dư. Năm anh Dư tới, gia đình Thuyền còn ở nhà quê. Ba đưa gia đình về một làng hẻo lánh ở vùng biển. Tuy vậy, gia đình Thuyền vẫn sống cách biệt với làng xóm bên ngoài nhờ được ở trong một khu nhà xưa. Khu nhà nằm trên một ngọn đồi có tường thành bao bọc. Vườn có nhiều cây. Đền bây giờ Thuyền còn nhớ chệt người được những cây nhãn mùa hè trái ngọt như đường phèn. Những cây thanh trà, bưởi, những cây chanh tàn xòe rộng, thấp, đưa tay với được. Tới mùa, chanh đơm hoa trắng xóa. Nhớ nhất là hai cây sấu đông ở trước sân, những hoa, những quả là đồ chơi của tụi nhỏ. Khu nhà rộng mênh mông, cả gia đình Thuyền chỉ ở hết một góc nhỏ, còn là bỏ không. Những năm đó, tình thế chưa yên ổn để các công sở tổ chức lại. Tòa nhà gia đình Thuyền ở có từ đời Pháp thuộc, nay được sáp nhập vào ngành Công chánh. Ba Thuyền gần như bị đày về đây để giữ nhà, ông ta đang tìm đủ mọi cách để được về thành phố. Cả gia đình Thuyền đều chán sống ở đây, không ai có thể hòa hợp với đời sống vùng đồng chua nước mặn này. Và anh Dư xuất hiện trong gia đình không hợp cảnh tí nào. Anh là một đứa bé quê đặc. Thuyền còn lơ mơ trong trí nhớ những hình ảnh ở tụi thành. Anh Dư thì không. Đối với gia đình Thuyền, anh Dư chỉ là một đứa bé tầm thường, ngu độn nữa là chẳng khác. Với Thuyền, lúc đầu, Thuyền cũng nghĩ vậy, Thuyền về hòa với các anh các chị để bắt nạt anh Dư.

Thuyền còn nhớ như in, khoảng mười ngày sau khi anh tới, anh Minh và Anh Sơn đã bày nhiều trò chơi nghịch ngợm mà anh là nạn nhân. Anh làm bò cho họ cưỡi. Anh bị bôi nhọ nói làm mọi da đen cho các anh trối đánh, xẻo thịt, nhéo tai. Anh phải giả chệt để các anh kéo

ra chôn sau đụn cát, chừa cái đầu cho anh có mũi mà thở. Thuyền đã cùng chị Thổ đi sau lưng các anh, cười la hét, cổ võ. Ba má không thể biết được những trò chơi tai ác đó, và nếu có dịp nào nghi ngờ thì bà Đá cũng tìm cách xí xóa đi. Anh Dư, Thuyền đã tai ác quá phải không? Và anh hẳn đã có lúc nhìn Thuyền với ánh mắt khinh bỉ, thù hận. Thuyền đã cười đên bể bụng khi thấy anh bị hành hạ, bị đánh đập, chôn sống, và chính Thuyền đã có lúc cầm nắm cát vãi lên mặt anh, khi anh bị chôn chừa đầu ra ngoài. Anh Sơn bắt anh Dư phải mò mắt để những hạt cát rơi vào, anh nhắm mắt lại, Anh sơn banh mắt anh ra. Anh nhỏ nước bọt vào mặt anh Sơn, oán người chịu đựng. Ôi, cái con bé tai ác độc địa trong Thuyền may mắn có lần đã chệt đi, vĩnh viễn. Để Thuyền nhắc lại nhé. Hôm đó các anh bày một trò chơi mới. Anh Minh, anh Sơn đóng vai tráng sĩ, bắt được tên tâu ô là anh Dư. Đánh đập chán, anh Minh, anh Sơn cột anh Dư vào một cành cây. Sau đó, cả bọn bỏ đi. Nhưng Thuyền, một lát sau, vào buổi trưa, Thuyền tò mò chạy ra xem. Anh Dư đã mệt lả, mặt đen xỉ, hai mắt như lạch đi vì nắng vì đói. Giữa lúc đó, Thuyền nghe bước chân đên gần. Thuyền núp vào một bụi cây. Bà Đá đi ra. Thuyền nghĩ là bà đem cơm cho anh Dư, và chắc bà sẽ mở trói cho anh. Nhưng lạ lùng chưa, bà gọi: Ê, thằng mọi biển. Mày thấy tao không? Và bà cười sặc sụa, cười như điên dại: Cho mi chệt, mi phải chệt. Tao thù mi tận xương tủy mi biết không? Mi dám nói qui ám tao há? Ha ha, ừ, tao là qui. Và bà cúi xuống lượn đá chọi anh Dư. Thuyền mở lớn mắt nhìn cảnh hải hùng đó. Phải, lúc đó Thuyền kinh khiếp quá. Bà Đá không có vẻ gì là người mà như một con qui sông. Tự nhiên Thuyền cảm thấy sợ hãi. Dám bà này sẽ giết anh Dư lắm. Tim Thuyền càng đập mạnh hơn khi thấy bà Đá tháo đầu giây buộc, vắt một đầu giây lên cành cây cao, kéo tuốt anh Dư lên, rồi lại thả dần anh xuống, xong lại kéo lên. Mỗi lần xuống gần tới đất, anh Dư đều đưa hai chân đập vào mặt bà Đá. Bà bị trúng một hai cái và cơn điên của bà bùng lên dữ dội. Bỗng đứng trong tâm hồn non nớt của Thuyền đau nhói, xót xa. Và bất thình lình, Thuyền nhảy ra bá vào cổ bà Đá. Thuyền đánh đu, cắn mạnh vào tay bà. Thuyền nghiêng răng, cõ hết sức nhay mạnh. Bà Đá rú lên, buông tay. Sợi dây tuốt xuống và anh

Dư rơi đánh bịch. Thuyền đã bị bà Đá hắt ra, nhưng cứ xông bừa tới. Bà Đá nhìn nhìn Thuyền, ánh mắt vừa giận, vừa lạ lùng, rồi cút mắt.

Khi quay lại, Thuyền còn nhớ mãi khuôn mặt anh Dư lúc đó. Anh nhìn Thuyền. Chao ơi là mắt. Mắt nghi ngờ. Mắt để phòng. Mắt sợ hãi. Thuyền muốn tiến tới gần anh, mở dây cho anh nhưng sao Thuyền sợ quá. Và vì sợ, Thuyền đã run lay bầy. Cuối cùng Thuyền chày nước mắt. Anh Dư có về dụ đi. Lúc đó, anh đã hết ghét Thuyền rồi phải không ? Anh để yên cho Thuyền mở dây trói, nhưng anh không nói với Thuyền một lời nào. Xong xuôi, anh ném cho Thuyền một cái nhìn không tình cảm, bỏ chày mắt.

Thú thật với anh Dư. Lúc đó, Thuyền thương anh kinh khủng. Thuyền tự hứa sẽ không bao giờ nghịch ác với anh, làm hại anh. Thuyền sẽ bình vực anh. Nhưng loay hoay mãi mấy ngày, Thuyền không có dịp để gặp anh, nói chuyện với anh được. Mãi sau, Thuyền rình anh, thấy anh chui ra khỏi khu vườn bằng một cái ngạch nhỏ kín đáo trong một bụi cây rậm ở nhà ta công luôn luôn khóa. Anh Minh, anh Sơn có thể treo cửa sau để ra bãi cát, rồi ra mấy cái đầm nước phía sau vịnh. Chị Thò cũng theo các anh được, còn Thuyền thì không. Chân Thuyền quá bé. Nhưng khi khám phá ra cái ngạch của anh Dư thì thế giới bên ngoài không còn xa lạ với Thuyền nữa rồi. Thuyền đi theo anh, cách một khoảng xa, và thấy anh hẹn với một thằng nhỏ chẵn trâu. Thuyền biết tên thằng bạn của anh. Thằng Nghiệp. Anh với nó có nhiều trò chơi vui quá. Bắt cá đào khoai. Thuyền mê món khoai nướng của anh. Anh đào trộm khoai, vùi xuống cát và đốt lửa ở trên. Khoai chín thơm phức. Lúc đầu, anh không thèm để ý tới Thuyền. Anh biết Thuyền đi theo mà làm như không biết. Khi thằng Nghiệp phác giác báo động với anh, anh lặng thinh. Thuyền còn nhớ như in lời thằng Nghiệp : Đuổi con nhỏ này đi. Nó cũng độc ác như anh chị nó. Và thằng Nghiệp cầm que xua đuổi Thuyền. Thuyền òa khóc. Anh đứng dậy nắm tay Thuyền dắt lại chỗ nướng khoai. Có lẽ chưa bao giờ Thuyền ăn được củ khoai ngon tới như thế. Buổi tối hôm đó, Thuyền đã dấu một cái bánh ngọt, đi tìm anh Dư để đưa. Vất vả lắm. Thuyền mới tìm ra anh

Anh đang rình gi sau đồng cùi. Thuyền chèo khiếp được khi thấy anh bắt một lỗ chuột mới sinh còn đỏ hồng. Suýt tý nữa thì Thuyền đã hét lên. Anh Dư làm dấu :

— Suýt.

Thuyền vẫn bung lấy mặt.

Anh Dư làm dấu Thuyền đi theo.

Anh đi ra góc vườn. Vườn tối thui. Anh Dư có một hộp quẹt. Anh quẹt một cây soi đường. Đi được một đoạn nhỏ lửa tắt, cả hai đứng lại. Thuyền vấp rễ cây, vấp mô đất, đá, nhưng Thuyền không dám đi gần anh, nflu anh vì quá sợ những con chuột đỏ hồng. Cuối cùng anh dừng lại. Thuyền mở mắt nhìn những hang hốc anh làm bằng gạch, bằng đá, bằng ngói. Lần đầu tiên Thuyền thấy anh cười với Thuyền. Nụ cười của anh làm xóa hết những nét dữ dằn trên mặt. Anh ra dấu cho Thuyền ngồi xuống.

— Anh làm gì đó anh Dư ?

— Làm hang nhốt chuột.

— Nhốt chi vậy ?

— Chơi.

— Anh nuôi chuột hả ?

— Ừa.

Anh bỏ những con chuột đỏ hồng vào miệng vải lót ở trong hang rồi quẹt diêm thắp vào một cái tim đèn nhúng trong đĩa dầu. Anh ngồi che về phía gió cho tim đèn khỏi tắt, rồi anh xoa hai tay, ngó lũ chuột lúc nhúc Thuyền cũng lần mò tới gần, ngồi chồm hồm bên anh. Thuyền đã thấy bờ sợ hãi, và dưới ánh đèn đỏ mù mờ, cô chăm chú nhìn những chiếc mõm chuột nhỏ xíu, những thân hình non nớt, trong suốt, da căng một màu hồng đỏ, mắt nhắm kín. Mấy chú chuột con bò lồm ngồm, đụng vào nhau té lăn quay. Bỗng nhiên Thuyền cười thành tiếng.

— Thích không ?

— Anh không gớm hả ?

— Có gì mà gớm.

— Anh để thè này lũ con Mimi bắt ăn tội chết.

Anh Dư tỏ vẻ khinh bỉ.

— Con đó lười thôi thầy. Với lại còn lâu nó mới biết có chuột ở đây.

Anh lấy một viên gạch lớn đập miệng hang lại Thuyền kêu :

— Nó chết ngay.

— Nó có chỗ thờ đây này.

Anh Dư chỉ trên nóc hang, có chừa lỗ thông hơi nhỏ. Thuyền lấy cái bánh ngọt ra dúi vào tay anh Dư. Anh dẩy này, suýt nữa cái bánh rơi xuống đất.

— Chi ?

— Bánh.

Anh Dư làm thính. Thuyền nói mau :

— Anh ăn đi. Thuyền để dành cho anh đó.

Anh Dư lắc đầu. Thuyền buồn ghê. Không có dấu hiệu nào chứng tỏ anh Dư muốn thân thiện với Thuyền. Thuyền nhét vào tay anh lần nữa.

— Ăn đi mà.

— Không.

— Không thì vất đi vậy. Anh vất đi.

Câu nói hờn dỗi của Thuyền làm anh ngẩn ngại. Rồi anh cười nữa.

— Thôi, cho chuột ăn nghen.

Thuyền không nói gì. Anh lật viên gạch ra, soi đèn vào hang. Anh bẻ từng miếng bánh bỏ vào. Lũ chuột vẫn bò lúc nhúc, bò lên cả bánh mà không biết. Anh nói :

— Để mai một nó mở mắt được nó ăn.

Anh lại chồm hòm ngắm bầy chuột một cách thích thú. Thuyền hỏi :

— Anh mới nuôi há ?

— Nuôi lâu rồi.

Thầy Thuyền có vẻ không hiểu, anh giải thích :

— Mấy lần trước làm hang không kỹ, chuột mẹ tới tha đi hết tron-

— Lần này nó cũng tha cho coi.

— Sức. Lần này làm hang kỹ lắm.

— Anh Minh anh Sơn có biết anh nuôi chuột không ?

— Không.

— Biết mấy anh phá cho coi.

Anh Dư làm thính, như không muốn nghe chuyện mầy người đó.

Thuyền tiếp :

— Chị Thờ sợ chuột.

Anh vẫn chăm chăm nhìn vào hang. Thuyền tức giận. Giận lắm chứ, khi anh chỉ chú ý tới mầy con chuột mà không nghe Thuyền nói. Tính ác trong lòng Thuyền nổi dậy. Được rồi, sáng mai đem con Mimi cho nó ăn thịt hết. Không cần, chỉ cho các anh biết phá chơi. Thuyền bặm môi :

— Mai mét anh Minh. Anh ấy tới phá cho coi.

— Hừ ?

Anh đứng dậy, nhanh như cắt. Để làm gì ? Thuyền hỏi hận ghê đi. Thuyền không hiểu Thuyền có ý định đó hay nói chơi cho hả giận vậy. Anh ngó Thuyền, ánh mắt tối sầm. Tội thui luôn. Anh Dư đá ngọn đèn tắt cầm. Thuyền nghe tiếng chân anh bỏ đi. Hoảng hốt, Thuyền đưa tay chụp, nhưng Thuyền chỉ chụp khoảng không. Trong khi đó, gió như đưa tay ai tới chồn vờn trên cổ, trên tóc. Thuyền bật khóc lớn.

Một que diêm lóe lên. Anh Dư trở lại. Anh nắm lấy tay Thuyền lôi đi. Cây diêm le lói rồi tắt. Thuyền chìm chìm trong bóng đêm dày. Thuyền không biết đường lối, tay bị kéo đi, chân dẫm trên đá, trên rễ cây. Nhưng Thuyền không sợ nữa. Thuyền biết chắc anh Dư sẽ đưa Thuyền vào tận nhà. Nếu anh không đưa Thuyền đi, nếu anh giận Thuyền, bỏ luôn Thuyền ngoài vườn chắc Thuyền sẽ sợ tới chết đứng. Trong đêm biết bao nhiêu ma quỷ. Trong vườn lại có nhiều rắn, nhiều con sâu róm đầy lông đen thui. Đụng phải nó ngứa gãi chết được. Anh Dư có thù ghét gì Thuyền đâu nào. Thuyền không thể không nói ra những ý nghĩ đang ở trong đầu.

— Anh Dư. Thuyền không mét ai hết.

Anh không nói gì.

— Anh cho Thuyền chơi với anh nghe, nghe.

Vẫn im lặng. Thuyền độc thoại :

— Chơi nướng khoai. Chơi đánh giặc. Đi bắt còng. Nghe, nghe.

Thuyền nghĩ chơi anh Minh, anh Sơn đi. Chị Thỏ cũng ác.

Thuyền nhớ chuyện chị Thỏ đồ lỗi cho anh Dư ăn vụng chuối.

Anh Dư bị đòn. Thuyền tiết lộ :

— Hôm nọ chị Thỏ ăn chuối vứt vỏ sau vườn, đổ cho anh. Chị Thỏ nói anh cắt râu con Mimi để nó không bắt chuột được.

Anh Dư Chuyện cắt râu con mèo Mimi có thật phải không? Anh cắt râu con Mimi là vì lũ chuột. Sau này anh thú thật với Thuyền điều đó, và Thuyền đồng ý : Từ nay, loại con Mimi cho rồi, nó đã mất râu, trở thành một con vật vô dụng.

Anh bỏ Thuyền ở hàng hiên, nói : Đó, có đèn sáng rồi, về nhà đi. Nhưng Thuyền còn níu lấy anh, xin thêm một chuyện.

— Sáng mai, cho Thuyền đi thăm chuột với nhé. Nhé. Thuyền sẽ để dành một quả chuối.

Sáng hôm sau, tưởng anh Dư không nhớ. Nhưng anh đã kéo Thuyền ra góc vườn. Hang hộc bị phá tung. Lũ chuột đã được chuột mẹ tha đi mất. Những mẩu bánh cũng không còn. Anh Dư ngẩn ngơ : Kỳ thiệt. Hang chắc vậy mà nó cũng tha đi được. Chán chuột chưa ? Thuyền trả lời cho anh là chưa. Trò chơi bắt chuột con còn lâu lắm cho tới khi trong nhà khám phá và cấm. Nhưng ăn thua gì anh Dư nhỉ ? Còn cả trăm nghìn trò chơi vui hơn. Chỉ lo không đủ thì giờ thì có.

Anh Dư. Từ hôm đó, anh đã hết ghét bỏ Thuyền. Còn Thuyền, Thuyền dám nói Thuyền đeo anh còn hơn đeo mẹ nữa. Sao Thuyền dám nói thế nhỉ ? Vì sao hả anh Dư ? Vì anh, vì anh đó, vì anh và những ngày thơ dại tươi vui, triền miên không bao giờ dứt. Thật đó. Thuyền còn tiếp tục chuyện anh nữa.

NHÃ CA

(Ngày đôi ta mới lớn, trích)

TRỌNG THI

NHỮNG
CON ỒC NHỎ
CỦA
QUẬN CHÚA

Nàng có một cô em rất nhỏ, dễ thương. Chàng cũng vậy. Em nàng và em chàng cùng học chung một trường, một lớp. Bọn nhau. Chúng rất ngây thơ và hồn nhiên. Nhìn chúng, thấy cả một trời tươi sáng.

Nàng thương em. Thương nên săn sóc và lo âu cho em từng ly, từng tí. Mỗi sáng và trưa nàng đều đặn đưa đón em đi học. Đó là một trong những cách biểu hiện tình thương. Nàng sợ em nàng còn quá nhỏ để có thể tránh được tai nạn hay một điều không hay nào xảy ra dọc đường. Như bị những đũa ngộ nghịch bắt nạt, như sợ một mẹ mìn nào đó dụ dỗ bắt cóc, chẳng hạn. Nàng lo điều đó rất có lý.

Chàng cũng thương em chàng. Nhưng tình thương của con trai khác, không biểu lộ như con gái. Nghĩa là chàng không hơi đâu lo được những điều chi li, vụn vặt. Chàng có cách biểu lộ của chàng, rất con trai. Ví dụ như chàng dám ăn thua đủ với kẻ nào hiệp đáp em mình. Ví dụ như chàng dạy cho em những trò chơi lành mạnh hay chở em đánh một vòng ra bờ sông dạo mát, khi có giờ rảnh rỗi. Vì thế chàng ít khi chịu khó tần mần dẫn em đi về mỗi lúc tan trường. Và lại công việc đó đã có chị chàng gánh đáng. Nhưng bây giờ chị chàng đã lấy chồng. Và lấy chồng phải theo chồng, dĩ nhiên. Trong lúc thiếu người chàng phải điền vào chỗ trống đảm nhận công việc đó, dẫu không mấy thoải mái.

Vậy là mỗi sáng, mỗi trưa chàng và nàng có cùng một điểm đóng quy : cửa trường. Làm một nhiệm vụ đáng khen : đưa đón em. Như thế là họ đã biết nhau. Biết chứ chưa quen. Biết và quen chưa chắc đã là đoạn đường dễ vượt. Đoạn đường đó có thể gần, cũng có thể xa. Chỉ còn tùy họ. Tùy sự đòi hỏi của tâm hồn.

Một vài khi mắt họ đã gặp nhau nhưng chỉ thoáng thoáng. Một vài khi họ gạt đầu với nhau trong những lần đón em sớm hơn giờ tan trường, mỉm cười vờ vẩn. Chưa quen nhau mà hình như họ đã quen nhau quá rồi. Người ta có thể đọc được điều ấy trong mắt họ, không sai chạy bao nhiêu. Họ cũng muốn quen nhau đây chứ nhưng chưa có dịp đó thôi.

Và một ngày họ đã quen nhau. Quen như thế này.

Chàng vốn phóng túng và mánh vui. Mánh vui cùng bạn bè nên có một hôm chàng đón em trễ muộn. Cửa trường đã vắng. Chàng bước những bước lớn với một ít lo âu và ân hận. Lo âu về đứa em nhỏ bé sẽ khóc khi anh không đến thường lệ. Và ân hận mình đã nhâm nhi bên tách cà phê hơi lâu cùng bạn bè.

Nhưng trái với điều chàng tưởng. Em chàng đang đùa cùng em nàng rất vô tư dưới bóng nắng tàn cây bên cạnh có sự giám sát của nàng. Chàng đọc thấy trong mắt nàng, đôi mắt bồ câu mở tròn, một ít đợi chờ. Và lạ chưa kia, hình như có lẫn một chút trách móc.

Em chàng trách khi chàng đến :

— Anh đến trễ quá. Chị Quận Chúa và em đợi anh lâu ghê.

Và con bé liêng thoảng :

— Anh phải cảm ơn và xin lỗi chị ấy đi.

Lời hồn nhiên của con bé khiến nàng bối rối hồng hồng má. Chàng bỗng đứng cứng ngượng ngừng không kém cho sự trễ nải của mình. Và chàng đã làm theo lời cô em bé nhỏ, dễ dàng.

— Cảm ơn cô. Không ngờ sự trễ nải của tôi đã khiến cô bận rộn.

Nàng lý nhí :

— Có gì đâu.

Em chàng không hiểu sao hôm nay lệ miệng quá, con bé bỗng đứng ngả hẳn về phe nàng để bắt bí chàng.

— Đừng tha chị Quận Chúa ơi. Anh ấy là chúa lang bang đó. Lang bang nên đến trễ.

Nói xong con bé chạy đang ra xa, tránh cái phát tay nhẹ của chàng, cười để lộ cả chiếc răng khểnh dễ thương.

— Ghê chưa, cô bé dám công kích anh để bênh người ta.

— Chứ sao. Chị Quận Chúa dễ thương hơn anh nhiều.

Chàng liếc sang phía nàng và thấy nàng thẹn thùng đỏ au má hồng nhưng nàng cũng phải bật cười vì sự cãi lầy của em chàng. Nụ cười của nàng thật đẹp, sáng rực dưới ánh nắng của ngày đang bắt đầu trở nóng. Những giọt nắng cơ hồ nhảy múa reo vui cùng với nụ cười đẹp của nàng. Thoảng chốc trong đầu óc chàng nụ cười được phóng lớn, rõ ràng, choáng ngợp khiến chàng muốn lưu giữ mãi nụ cười đó.

— Con bé tỏ anh nó kỹ quá.

Nàng cười tinh nghịch :

— Biết đâu con bé chả có lý. Sự ngây thơ hơn hẳn nhiên ít khi biết vu oan.

— Nhưng sự ngây thơ chưa có những nhận xét đúng.

— Trừ trường hợp này.

— Cô nghĩ thế ?

Biết mình lỡ lời có thể bị hiểu lầm nàng cười :

— Quận Chúa nói chơi vậy mà.

— Kiểu nói chơi dễ chêt người quá.

Rồi chàng phân bua :

— Lúc này gặp thẳng bạn cũ, hai đứa rủ nhau uống cà phê hàn huyên. Chia tay mới nhớ là còn phải đón em.

— Ai bắt lỗi anh đâu mà phải thanh minh thanh nga.

— Tôi vốn ưa sòng phẳng. Ghét sự hiểu lầm.

— Quận Chúa chưa nghĩ xấu về anh mà.

— Quận Chúa nghĩ đẹp về tôi ?

Câu hỏi của chàng khiến nàng khó trả lời. Câu hỏi ngầm khiêu khích, ngầm thách đố. Cuối cùng nàng mỉm môi trả lời rất khôn khéo.

— Quận Chúa không biết đâu. Tùy anh.

— Dĩ nhiên tôi nghĩ đẹp về tôi.

Chàng cười và nàng cũng cười. Phía trước, cách đó mấy thước hai đứa nhỏ không hiểu đang vui chuyện gì, cũng cười.

Từ đó họ quen nhau. Câu chuyện những lần sau thật dễ dàng cho một mở đầu. Không còn sự e ngại mà là sự thân mật ngày càng thân. Sự thân mật chẳng những có thể đọc trong mắt nhìn trao nhau, trong nụ cười thâm thiết, trong những câu nói ý nhị mà còn là cái khoảng cách họ đi bên nhau nữa. Mới quen, hai đứa nhỏ là một gạch nối nhưng lâu dần hai đứa nhỏ bị đưa ra ngoài, hoán đổi vị trí, để họ được đi sát vào nhau hơn. Có khi họ còn buông lời đôi tay mặc tình hai đứa bé nô đùa tung tăng.

Họ nhập hồn vào trò chơi mới để phần nào lãng quên nhiệm vụ của mình. Được cái hai đứa bé không phản đối, trái lại, chúng còn mừng vì không bị kềm chặt. Thật thì họ xao lãng trong cách thương em nhưng chớ ai bảo họ thôi đừng đưa dẫn em nữa. Dù lý, dù lẽ họ sẽ viện dẫn để đi đến kết luận phải có mình em mới được an toàn.

Nhất là chàng, công việc đưa đón này đã là một đam mê, một thích thú. Trước kia mẹ chàng phải dục năm lần, bảy lượt chàng mới tà tà đưa em đi nhưng bây giờ có khi em chàng chưa kịp ăn sáng chàng đã hỏi em rồi rít. Giá như chị chàng lúc này có bỏ chồng để trở về làm lại cái công việc này nhất định chàng sẽ phản đối kịch liệt. Bởi nếu nhượng bộ, chàng đâu thể gặp nàng, hằng ngày.

Tình cảm đã chín muồi cho nhớ nhung khi xa nhau và bồi hồi rung động khi gần nhau, mắt nhìn đã chan chứa những trao gửi nhưng họ chưa bao giờ nói lên lời xác định.

Đợi đến một hôm chàng cuối cùng không nén nổi sự xao xuyến, tìm cách biểu lộ niềm yêu. Chàng viết cho nàng một lá thư. Đại khái lời lẽ trong thư là nỗi yêu đương mãnh liệt, là nhớ nhung hằng đêm, là hình bóng nàng như loài ký sinh ăn náu trong tim gặm khoét từng tế bào yêu đương. Tất cả, chàng phơi bày lên trang giấy lãng mạn.

Chàng phải hồi lộ cho hai đứa bé một châu kem và mấy chục đồng xí muội hai đứa bé mới thông qua để lá thư đến nàng.

Nhận thư nhưng nàng không trả lời ngay. Chàng phải chờ đợi. Chàng phải hồi hộp nhưc tim. Chàng đã thăm thía thơ Huy Cận : « Thuở chờ đợi thời gian ôi rét mướt », mấy ngày đó nàng im lặng. Nàng không thềm nói chuyện như thường lệ. Chàng toát mồ hôi hột. Chàng thất vọng. Chàng phờ phạc thầy rở.

Cuối cùng chàng bạo dạn :

— Quận Chúa đã nhận được thư chưa ?

Thì nàng tỉnh bơ, vờ ngạc nhiên :

— Thư nào đâu ?

— Lá thư mấy đứa nhỏ trao.

Im lặng để thích thú với trò hành hạ êm ái của mình một lúc lâu nàng mới trả lời.

— Rồi.

— Đọc chưa ?

— Rồi.

— Sao không trả lời ?

— Đang trả lời đây.

— Trả lời lá thư kia.

Nàng nguyệt chàng một cái thật sắc rồi bật cười khúc khích.

— Muốn phạt tội anh.

— Phạt. Tội gì nhỉ ?

— Tội về chuyện thư từ để mấy nhỏ bạn thầy chúng chê nhạo hoài.

— Không khí đã mát hẳn về ngại ngừng ban đầu, trở nên vui vẻ hơn.

- Chỉ có vậy ? Làm anh buồn muốn chết.
- Sao không chết đi ?
- Bây giờ không chết nữa. Sợ có kẻ chết theo.
- Thèm. Anh lạc quan quá. Quận Chúa chưa trả lời anh mà.
- Khỏi cần. Anh đã đọc thấy tất cả trong mắt em.

Nàng mím môi :

- Đừng tưởng bỏ.
- Cứ tưởng bỏ.
- Lý mặt.
- Mặt đâu phải thớt mà lý.
- Tháy ghét.
- Ghét lây chôi quét. Hết liền.
- Thôi, không thèm nói nữa.
- Không thèm nói nữa tức thua.
- Không thua.
- Thua.
- Coi chừng không thèm nói chuyện nữa à. Đó rồi có người mặt bánh bao.

Khi giới của nàng hiệu quả quá khiến chàng phải ngưng ngay không dám lý sự với nàng nữa. Nàng mà giận không nói năng chắc chàng sẽ buồn chết được.

Cuộc tình đã được chấp cánh. Cuộc tình đẹp như một bài thơ tình của thời tiền chiến khi ngôn ngữ khúc mắc chưa chen chân vào thế giới thơ văn. Cuộc tình vượt ra ngoài giới hạn bởi những buổi đưa đón. Cuộc tình tung thoát vươn lên cao không ngưng nghỉ. Đã có những đêm thức trắng nhớ nhung. Đã có những hẹn hò thân mật. Và đã có giận hờn vu vơ.

Nhưng tình yêu của họ bao giờ cũng vẫn trong sáng, hồng hào,

như ánh bình minh của ngày xuân mới. Họ trao nhau lời nhẹ của thơ. Và thở cùng nhau hơi thở của nhạc.

Ngôn ngữ họ rót vào tai nhau nóng nản.

- Anh nhớ em quá trời.
- Thật không ?
- Thật. Nhớ chết được.
- Mới xa nhau mấy ngày anh nhớ gì lắm thế ?
- Xa một phút là một năm. Mấy ngày như thế kỷ.
- Sạo. Cái lương quá.
- Không sạo. Không cái lương gì hết. Anh thèm.

Nàng hơi khó chịu :

- Không được thế bậy.
- Cho em tin.
- Em tin rồi.
- Vậy em có nhớ anh không ?
- Nhớ.
- Nhiều không.
- Nhiều. Gấp mười anh.
- Sức mấy. Anh tin một nửa thôi.
- Tin một nửa cũng còn gấp năm anh.

Chàng sơ ý nên thua. Cả hai cười vui. Nàng chọt mơ màng.

— Thương nhau hoài nghe anh.

Tình họ dễ thương như vậy đó.

Họ đang nhìn đời qua lăng kính màu hồng, tuyệt vời.

Nhưng đời đâu phải luôn màu hồng. Đời còn có màu xám tro. Và màu xám tro làm chiều nay chàng buồn thế thiết, buồn quận thất vì sự ra đi của nàng.

Mấy ngày trước đây họ còn quấn quít bên nhau. Mà ngày trước đây họ còn đùa dỡn thành sự thật trước khi xa nhau. Nàng ra phố biển vài ngày. Không ngờ chia tay giả đò lại hóa thành sự thật.

Họ đã quyền luyên bên nhau suốt buổi.

— Anh ở lại không được lang bang, không được quen cô nào nhé. Hứa đi.

— Hứa. Cán thề không ?

— Thôi, đẹp. Thề cá trê chui đống. Kề ra thề là kẻ tra phản bội.

— Lại vu oan cho anh.

Nàng cười khúc khích :

— Cho anh chết luôn.

— Em cũng không được nhẹ dạ tin lời một anh chàng nào tán tỉnh. Mấy anh con trai phổ biến đó lắm lời lắm, nghe chưa.

— Nghe rồi.

— Nhắc lại xem !

— Không nhẹ dạ tin ai. Chỉ yêu và nhớ anh thôi.

— Giỏi quá.

Cả hai nhìn nhau âu yếm. Rồi ánh mắt nàng sáng lên một reo vui nhỏ.

— Ngày về em sẽ có quà cho anh.

— Bật mí xem ?

— Em sẽ cố gắng bắt thật nhiều ốc biển xâu thành một chuỗi cho anh.

Chàng cảm động quá sức. Chàng cảm bàn tay nhỏ xinh của nàng siết mạnh. Nhưng ngón tay trắng hồng nằm gọn trong tay chàng, run rẩy. Và lần đầu tiên, trong nỗi kỳ thú diệu dàng đó, chàng áp tay nàng lên môi hôn rất âu yếm ...

TRỌNG THI

BẠN ĐỌC HÃY GỬI BÀI VỀ
ĐÓNG GÓP CHO SỔ

HẠ OI

nữ sĩ

Ngọc thân ái làm ơn cho biết, hiện nay có bao nhiêu nữ sĩ và nữ sĩ nào lừng danh nhất ? Nếu Huyền muốn trở thành « nữ sĩ » thì Huyền sẽ thụ huấn « sư phụ » nào và Ngọc thân ái chia sẻ mí Huyền chút ít « bí kíp viết văn » được không ?

THU HUYỀN (Sài Gòn)

Hãy lấy giấy bút ra. Nào, ta viết tên những nữ sĩ hôm nay theo thứ tự tuổi đời và tuổi nghề : Bà Tùng Long, bà Lan Phương (hai bà này rất nổi tiếng ở các tuần báo phụ nữ bình dân nước ta), cô Tuệ Mai (nhà thơ), bà Nguyễn thị Vinh, bà Minh Quân, bà Phương Khanh (nội tướng của nhà văn Nhật Tiên), bà Nhã Ca, bà Túy Hồng, bà Nguyễn thị Hoàng, bà Nguyễn thị Thụy Vũ, bà Trùng Dương, bà Lệ Hằng... Dĩ nhiên là còn vô số. Nhưng chỉ đem những bà, cô đã có nhiều tác phẩm xuất bản và ẩm giải văn học nghệ thuật thôi. Không nên kể các « cô già

vờ » tức là « trai giả gái » mà ta thường thấy họ xưng chị chị, em em, đòi xiết chặt tay các em gái trên vài mục làm cảm ở nhật báo. Về vụ lập danh sách đưa nữ sĩ này lên hạng nhất, đây nữ sĩ kia xuống hạng bét không phải là « nghề » của Ngọc thân ái. Theo Ngọc thân ái, mình đọc người nào, thích văn của người ấy nhất sau khi đã đọc nhiều người khác thì người mình thích nhất lừng danh nhất. Ngọc thân ái làm chi có « bí kíp viết văn » bởi chưa bao giờ biết viết văn. Vậy Huyền hãy viết thư cho một nữ sĩ Huyền ái mộ, ngõ giấc mộng trở thành nữ sĩ với bà (hay cô) ta và bà xin nhận làm môn đệ. Chừng có sư phụ rồi, nhớ giới thiệu Ngọc thân ái nhé ! Hoặc khi trở thành nữ sĩ lừng danh, thu Ngọc thân ái làm môn đệ cũng được. Đồng ý ?

ý nghĩa

Sinh nhật Mai năm nay, chàng không

gửi hoa hay quà tặng. Mà lại «biểu» một chiếc xe đạp mini. Ý nghĩa gì, Ngọc thân ái ?

THÙY MAI (Văn Khoa)

Nhiều ý nghĩa lắm chứ. Chàng sợ hoa nở dễ mà tàn. A, hoa tàn thì thắm lắm. Em sẽ tóm cổ hoa, lôi hoa ra khỏi bình pha lê và ném hoa vô thùng rác. Chàng lẽ chàng gửi tặng em một bó hoa ny lông ? Biểu em chiếc xe đạp mini, chàng, trước hết, sợ em quay cuồng trong đời sống máy móc đâm ra ý lại máy móc nên đôi chân em lười biếng hoạt động và khó lòng có cặp đùi lý tưởng phòng khi cao hứng em diện «đỏ đấm» (Chàng muốn em thể thao chân đỏ), sau hết, chàng khích lệ em tiết kiệm xăng nhớt, triệt để áp dụng khẩu hiệu «Tiết kiệm tối đa để tăng gia sản xuất». Nhưng ý nghĩa tuyệt diệu nhất nằm trong lời ca *Tuổi Ngọc* của Phạm Duy : «Xin cho em còn một xe đạp. Xe xinh xinh để em đi học...» Đi học bằng xe đạp vừa đạp xe vừa mơ mộng không sao cả. Chứ phóng Honda mà mơ mộng thì mình thừa hy vọng vào nhà thương và lúc trở về, chàng dư hy vọng hát câu «Nàng về, nàng về nay đã cụt chân». Bây giờ em tiếp tục suy diễn ý

nghĩa của chiếc xe đạp mini mà chàng đã «cồng» em. Những ngót năm chục ngàn bạc một chiếc xe, Ngọc thân ái nghĩ, ý nghĩa của nó đã bị ơ là bị rồi.

diễn tích

Chàng tặng em một cuốn sách. Chàng không ghi hàng chữ nào mà chỉ có ba tiếng lơ lửng «Hồn lưu lạc...» Rồi ký tên. Em chẳng hiểu nổi. Ngọc thân ái giúp em được chăng ?

PHƯƠNG THẢO (Đà Lạt)

Anh chàng rày muốn làm Ninh Thích trong tình yêu đây. Ninh Thích muốn làm quan, đón xe Quán Trọng nhảu bồn tiêng «Nước trong leo lẻo». Quán Trọng là một kiệt hiệt thời Chiền Quốc mà cũng bị. Phải nhờ vợ bé dẫn giải. Mới vỡ lẽ «Nước trong leo lẻo» là bồn tiêng đầu của câu thơ của bài thơ «Nước trong». Nay chàng của em lơ lửng «Hồn lưu lạc» với em, em nhờ Ngọc thân ái dẫn giải. Thì đây : *Hồn lưu lạc chưa thờ riêng một chúa, Yêu một người ta dâng trọn tình thương.* Nếu chàng yêu em, chàng sẽ chỉ biết em đến... chết. Sẽ thờ em và hết lưu lạc. Em cảm động quá, há? Nhưng hãy coi chừng. Bởi vì *Thơ thì ngọt như suối đời mộng ảo, Tình thì buồn như tất cả chia ly.*

cho hạnh phúc buồn

NGỌC ANH

Anh ạ, có lẽ đến lúc này thì em đã không đòi lòng mình được nữa. Một tuần rồi không có anh, một tuần rồi anh nghỉ học, một tuần rồi em lẻ loi trên con đường về nhà mỗi chiều và ngo ngác giữa giảng đường Spellman rộng lớn. Đã bắt đầu cho một mùa rồi đó, anh thầy không ? Mùa mưa của thành phố này. Buổi chiều khi đứng một mình trước công viên chờ xe Lam, em đã không ngăn được những dòng nước mắt, nỗi muộn phiền cơ hồ chết rũ như hàng thông xao xác. Xe chạy ngang nhà anh, em cúi đầu nhìn đi nơi khác đầu em biết anh vẫn thường hay đứng ở balcon. Chỉ cần một phút, bước xuống xe, đi lên cầu thang nhỏ, gõ cửa, anh hiện diện ở đó và đón em bằng nỗi mừng vui. Nhưng anh ạ, em đã không làm được điều đó, tự ái của em lớn và cao như đỉnh Lâm Viên nên sách vở đành buồn bã ngủ quên trong ngăn kéo của tâm tưởng và mỗi đêm em cần môi viết những trang Nhật Ký thật buồn rầu.

Anh ạ, em không hiểu nổi mình, sự thờ ơ của em mỗi lần gặp nhau đã làm cho anh buồn, có phải ? Nhưng mà anh không hiểu nổi đầu, muốn đời và mãi mãi anh không hiểu nổi trái tim nhỏ nhoi và rắc

rồi của em đâu. Đôi mắt anh sau gọng kính đen ấy, nhìn em và nghĩ gì? Tội nghiệp như những giọt nước mắt của em bây giờ đây. Chúng ta có bao nhiêu ngày vui mà cứ làm khổ cho nhau hoài. Em đâu muốn thế. Những cười nói xôn xao khi đèn lớp với các bạn khuấy động tâm hồn rộn ràng một chút rồi buổi tối trong im lặng cô đơn đối diện với chính nỗi buồn của mình thì anh ạ, em yêu những ngày còn đi đến trường này vô cùng. Chỉ còn hai tháng nữa, mùa thi chầm dứt. Em trở về đời sống bình lặng, khép kín của mình như thành phố này, như mặt hồ Xuân Hương mỗi sáng, và anh, anh trở về thành phố kỷ niệm tuổi thơ của anh. Tất cả chỉ là một thoáng mây, mây sẽ kết tụ lại thành mưa và rơi xuống cũng như những ngày mưa mùa hè ở thành phố này cuốn trôi đi hết. Những kỷ niệm đã có giữa chúng ta cũng thế, phải không? Chỉ nghĩ như vậy thôi mà em cũng khóc được, khóc đến phải ngừng lại để thở, khóc ướt cả những trang giấy vở. Rồi sẽ mất dấu nhau muôn đời.

Buổi chiều thứ bảy, về với anh khi học xong hai giờ KT, em cười nói, em rộn ràng như con chim nhỏ trong hồn anh dạt dào nắng mới (anh vẫn bảo thế). Nhưng anh đâu biết, buổi tối khi ngồi trước bàn học, làm xong bài tập, mở cuốn vở của chúng ta, đọc lại những gì mà chúng ta đã viết, em không sao khỏi khóc. Tình yêu của chúng ta rồi cũng như sương mù buổi sáng, sẽ tan khi mặt trời lên. Vòng tay em nhỏ quá không giữ nổi bước chân anh phiêu lãng. Em không sống gì cuộc đời nhưng em đã ở trong đời, đến nhà anh và đi về với anh mỗi lần tan học là em đã gạt bỏ những nhút nhát và thay đổi nhiều lắm. Anh đâu hiểu cho em điều đó? Em chưa lớn được đâu, phải thế không anh?

Đi học về một mình trên con đường thơ mộng nhất trong Viện, nhìn bất cứ nơi nào cũng thấy hình ảnh của anh, của « Nhóm » chúng ta — 11 khuôn mặt — Ôi, những mền thương thân thiết làm cho em ngạt thở. Em đã đi thật chậm, trong không gian im vắng cùng lắng nghe trong góc sâu kín, tận cùng nhất của trái tim nỗi nhớ nhung, thương yêu tràn ngập. Đó là hạnh phúc, đó là đau khổ hay đó là điều mà em chới chới mỗi lần muốn nhìn thấy đích thực tình yêu của mình.

Đi một mình và nhớ bài thơ anh viết cho em cái ngày mà chúng ta mới quen nhau, nhìn nhau bồi-rồi :

Mèo ướt ạ, ngày lên rồi đó
Nắng vàng thơm vừa đậu xuống vai người
Chim mở mắt xôn xao tình rơm cỏ
Bé thầy không, ngày rạng rỡ môi cười
Anh thức dậy, cùng mặt trời mới ửng
Nghe không dung hoa dại trở đầy hồn
Thầy bé đứng lơ ngơ như cánh nắng
Trước cổng trường cây lá vẫy tay mong
Và ngày cũng bắt đầu bằng nỗi nhớ
Sớm mai nào bé tóc bím, áo xanh
Chân bồi rồi khua quanh đường guốc nhỏ
Bước cùng anh qua một quãng đường gần
Bước cùng anh qua một vùng trời rộng
Mắt bé nhìn un khói trắng an nhiên
Mèo ướt ạ, giữa sân đời mộng tưởng
Gió thơm tình xanh lá nhớ vô biên
Bé ở đó, vai nóng hương tóc mạ
Những sớm mai căng mịn má môi hồng
Những sớm mai thật thà lời hò hẹn
Ngậm ngang môi một chút nắng hoe cong
Mèo ướt ơi, sáng nay nắng gọi
Đặt trời quay tròn môi giữa tim thậm
Anh thức dậy thầy ngày xanh hơi thở
Nắng- Bé về vương một chút hương bông.

Và như thế là em đã hiểu em và như thế là những giọt nước mắt có ý nghĩa. Tiếng khóc, giận hờn, muộn phiền làm cho chúng ta cảm nhận được cái hạnh phúc tuyệt vời khi có nhau.

Có phải thế không người yêu dấu?

NGỌC ANH

em thoáng ngày xưa

em một thoáng ngày xưa
cười tung tăng nón lá
tôi một thời ngây dại
ngóng cổ chờ tan trường.

em một thuở ngày xưa,
áo dài che khuất nắng.
tôi mộng đời ngây dại
lèo đèo theo em về

em một cuộc tình xưa
mắt môi buồn héo hắt
tôi ôm giấc mơ nồng
giữ lại chút gió đông

trời tháng ba mây nặng
vương vãn chút u buồn
em tôi ngồi trông nắng
cũng lạnh tâm hồn sống

trời tháng tư mưa nhẹ
nhỏ xuống lá tư tình
yêu em tôi buồn rết
chờ đón gió hồi sinh

NGUYỄN AN XUÂN

em bé nhỏ thân tiên

em mắt buồn vương vương
đứng trước cửa thiên đường
ngước nhìn trời trong vắt
bên khóm trang đỏ buồn
em bé nhỏ thân thân
sao giờ lại phân vân

thương hàng khuy nh diệp đỏ
ngay trước cửa thiên đường

em tóc thoảng mùi hương
khóm trang sáng đọng sương
đỏ thắm màu huyết dụ
thoảng hương lẫn tình thương
VỀ-TÊ

rừng hương cũ

một lần mây thả rơi
người đèn thật tình cờ
rừng hương in gió thổi
những bước người băng qua

người mang đôi mắt ướt
long lanh sầu không thôi
cho tôi niếm ao ước
ghi sâu người trong tôi

khúc ca mềm như liễu
trên đàn người tiêu dao
khúc ca làm tôi hiểu
mắt sâu rất dễ sâu

một lần mây bung rời
mình tôi với nỗi chờ
rừng ngát ngào bóng tôi
để quên hồn sầu mơ

sầu rừng hương phai nhạt
vì người lặng lẽ đi
sầu hồn tôi hiu hắt
vì gặp để chia ly

người về chân trời lạ
mắt sâu trăm năm sâu
tôi như cơn bão lá
xao xác rừng hương xưa

NGUYỄN HÀ LONG

sinh nhật

thấp lên ngọn nền hồng
ngày đầy mười tám tuổi
thôi cô quên nghe em
những hôm nào buồn tuổi
anh ở đây quê người
sông trườn qua tuổi trẻ

hăm sáu năm một nhòai
vẫn gương cười vui vẻ

Thấp lên ngọn nền hồng
soi chung đôi bóng nhỏ
em, anh trong đêm nay
hãy để hôn mờ nhỏ
yêu người thật tin mình
chẳng lo gì thua thiệt
hạnh phúc vốn vô hình
làm sao ta phân biệt

Thấp lên ngọn nền hồng
nhìn phận người hiu quạnh
này em hãy giúp nhau
sưởi ấm đời giá lạnh
ngoài kia thoảng hương nồng
em đã hay hoa nở
trong phòng tôi nhòa này
tình anh, em có rõ?

NGUYỄN THANH TRỊNH

dầu mơ đầu

Em về áo lụa thướt tha
Chân son bước nhẹ đi qua phố chiều
Cây dài lá hát bài ru
Nắng vàng thấp nền lên màu mắt nai
Gió lùa tóc rớt đầy vai
Tay nghiêng vành nón hương bay qua
trời

HẠ HUYỀN

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

NƠI BUÔN BÁN, TRAO ĐỔI, GÓP NHẬT, ĐAU
GIÁ, TẮT CẢ NHỮNG HÀNG HÓA CŨ MỚI
TỪ ĐỊA NGỤC CHO TỚI THIÊN ĐƯƠNG.

lời rao hàng

Kính thưa quý bạn vàng,

Trong những tháng qua vì làm
ăn không khá nên Chạp Phổ đã phải
sập tiệm. Tưởng là hết thời, Kiến
Vàng buồn bã bỏ đi lang thang chờ
ngày rụng râu chầu Kiến Chúa. Ai
ngờ một ngày hứng chí, Chủ
Nhiệm lại với về. Về thì về. Thế là
KV lại dựng tiệm sơn bằng mới.
Như quý bạn thấy đó, con nhà
Kiến Cao Cẳng buồn tình bỏ vô
quần trường đềm bước nên chức

quản lý đã phải trao cho Kiến Nữ.
Nàng là một Kiến rất xinh đẹp và
ăn nói duyên dáng mà KV đã gặp
trong những ngày thất nghiệp lang
thang. Kiến Nữ sẽ cùng KV trong
gian hàng «Ấy ơi», một nơi ri rả tâm
tinh và âm ớ nhất thiên hạ. Hy vọng
nàng sẽ cạnh tranh đứng đắn với
chị Ngọc Thân Ái. Còn lại, vẫn
như cũ. Bốn tiệm vẫn buôn bán từ
cây kim đến chiếc phi thuyền, từ
hạt cát cho tới đại dương. Đồi
chác cũ mới và thực hiện mọi
nghị vụ từ A tới Z, từ Alpha
tới ô-mê-ga.

Các loại hàng mới nhất như
«Truong Chạy» (Món hàng này chỉ
đất cho Cảnh Sát) và Thảm Mỹ
Viện lột da người thành da cóc sẽ
không có trong Chạp phổ. Ngoài
ra Kiến Vàng cũng xin minh xác :
Bốn tiệm không nhận thầu đơn dự
thi Hoa Hậu Sinh Viên Học Sinh
(Dù là đề làm phong phú thêm
môn học Bang Giao Quốc Tế quan
trọng mà Bộ Học vừa mới... cập
nhật hóa)

độc giả và ký giả

Một độc giả cảm tở báo xống
xộc bước vào tòa soạn quát :

— Đứa nào viết bài này đây?!

Tôi muốn nói chuyện với hân. Một
anh ký giả nhanh miệng :

— Xin ông ngồi đợi một tí,
hân vừa mới đưa một độc giả khác
tới nhà thương vì ông ấy cũng

NHẮN TIN QUAN TRỌNG

Cũng tất cả những đại thương gia
đã từng buôn bán
với CHẠP PHỔ từ
thiên đàng cho tới
địa ngục, hãy mau
hàng hóa gửi về gấp
để trao đổi tại cửa
tiệm. Kiến Vàng rất mong mỏi.

muôn nói chuyện với hân chưa đầy
năm phút.

áo quần thơm tho

Áo quần của bạn sẽ thơm tho
một cách kín đáo nếu bạn pha
thêm vào nước phun cho quần áo
âm trước khi đem ủi, một vài giọt
essence de la Lavande. Đừng dùng
nhiều quá nó sẽ trở thành... khô
ngửi đấy. Tuyệt đối áp dụng với
áo sạch mới vừa giặt xong mà thôi.

ÁO VÀNG

bạn của ruồi

Mỗi con ruồi là nơi ngự trị
của loài 1.200.000 con vi trùng.
Nhưng cũng có thứ ruồi ác ôn hơn,
chờ theo tới 6 triệu con vi trùng.

STANN (Gia Định)

máy in chữ nhanh nhất.

Đó là máy in hiệu International
IBM 1401 có thể in tới 15.840 chữ
trong mỗi phút, nghĩa là 73 lần
nhiều hơn người đánh máy chữ
nhanh nhất thế giới. Máy này có
thể in trọn 1 quyển Thánh kinh
trong vòng 45 phút

HOA THẠCH THẢO

ÀY
ƠI !

Tạm thời chưa có khách, chủ Tiệm và Quán Lý bỏ ra Vân Đáp nhau cho thiên hạ nghe chơi.

VÂN : *Kiền Nữ ơi, nhớ có ai hỏi Kiền Nữ có râu không thì ấy trả lời ra sao nào ?* (KV)

ĐÁP : Nếu trả lời có thì chẳng ai tin, nếu trả lời không thì hóa hóa ra ta lạc loài. Bởi thế chỉ nên quảng cáo họ đọc Tuổi Ngọc là thú vị nhất đời.

VÂN : *Kiền Vàng ơi, là nữ nhi nếu đang đi phố gặp «trưởng chạy» thì em phải phản ứng ra sao ? Em có nên sẵn sẵn roi mây không ? Em sợ lắm.* (KV)

ĐÁP : «Trưởng chạy» là dịch ở xứ người, trò chơi của những anh chàng đùa giai. Mấy ngài giáo sư đại học tưởng là «mốt» nên kèm cho nó triết lý còm rồi chạy chung cho vui. Chỉ khoái mấy anh nhà báo tây phương tha hồ mà vung vít. Bởi thế mấy chàng phóng viên xứ mình mới «ghen». Bèn phiếu đề «góp mặt với đời». Em yên chí

đừng sợ, thành phố ta làm gì có dịch ấy. Đừng nghe cái ông nào dạy sẵn roi mây cầm không nhong đi phố. Chả nhẽ thấy anh «trưởng chạy» rồi sẵn tới vụt vô mộng hân à. (!)

sông dấm

Con sông này được tìm thấy ở Colombia, gần hồ diêm sơn Puracé. Chắc có lẽ vì cạnh một ngọn núi lửa đang hoạt động nên nó chưa đến nổi không có một con cóc nào sông nổi.

hôn em,
kỷ niệm

Là một truyện dài mới nhất của DUYÊN ANH. Tuổi Ngọc mới in xong. Nóng nản tha thiết và ngon lành như một cặp môi gần.

hạnh phúc

— Hạnh phúc thật sự rẻ giá thôi, nếu đắt quý thì nó lại không phải là thứ tốt.

CHATEAUBRIAND

— Hạnh phúc không có, chỉ có

những khoảnh khắc của hạnh phúc mà thôi.

VOLTAIRE

điềm báo

Nhện sa trước mắt có tin hay. Chim sẻ làm tổ trong nhà thì thịnh vượng. Ong đèn làm tổ trong sân thì tốt. Giật mình thành linh là sắp có tin buồn. Chim bồ câu kêu là có khách tới thăm nhà. Rắn vào nhà thì xấu. Chim cú kêu thì độc.

NGUYỄN THỦY

nghe cười thuê

John Montgomery, sống ở Nữ Ước cách đây 60 năm, một tối ông đi xem hát tại nhà hát lớn Nữ Ước vì vui phá lên cười như điên tức thì hàng vạn người cũng cười theo đến nỗi chủ rạp phải nhờ nhà chức trách mời John ra ngoài. Tuy nhiên đêm sau John được mời đến cười thuê với giá 10 Mỹ kim một đêm. Vô tình John Montgomery đã khai sinh ra một nghề mới : Nghề cười thuê. Từ đó ông sống như một ông hoàng, các rạp tranh nhau mời ông cười «giúp» đến nỗi lương mỗi tối tăng lên đến 300 Mỹ kim và ông đi đâu là người ta cũng đổ xô tới. Nhưng sinh nghề từ nghiệp. Trong một

rạp lớn tại thành phố Philadelphia John đã gục chết ngay tại chỗ khi trận bão cười khán giả vẫn chưa tan.

HẠNH GHU

vô địch nhịn ăn

Một cuộc thi nhịn ăn, Cá sấu chiếm giải : 740 ngày. Rùa : 510 ngày.Ếch : 365 ngày. Cá mập : 112 ngày. Người ta chỉ chịu đựng được từ 55 tới 60 ngày là tòi đa.

THUY NHI

bản đàn

Hai người bạn gặp nhau sau một năm chia cách. Một người hỏi :

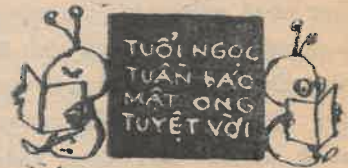
— Thề nào, mỗi tình cao thượng của anh năm xưa ra sao ?

— Bản đàn đã tới hồi chấm dứt.

— Thề sao, chấm dứt bằng cách nào ?

— Tôi đã cưới nàng.

ĐỖ N CỎ

phạm văn bình □ tiểu nương

Đông Khánh, tên ngôi trường nữ trung học nổi tiếng ở Huế, vùng trời mơ ước, thần tiên của những trái tim mới lớn, đập loạn xạ một luân khúc mang tên tình yêu. Đông Khánh, nơi tụ họp của đàn thiên nga cánh trắng bay xuống từ trời cao làm đẹp thành phố, những thiên nga mỹ miều, lông mượt trắng như chỉ xuất hiện trong những chuyện cổ tích kể bên bếp lửa hồng trong những ngày đông tháng giá. Ngôi trường hai tầng quét vôi màu hồng trông xa như một lâu đài điểm lệ, mỗi sáng mỗi chiều choáng ngợp hàng ngàn cô gái áo trắng tóc thề, nón bài thơ nghiêng nghiêng bờ vai. Họ thoăn thoắt bước lên từ bên hồ Thừa Phủ, nơi dòng sông Hương còn ngậy ngát phản chiếu những gương mặt hoa, xuống từ cầu Tràng Tiền, Vĩ dạ ngược lên, Bến Ngự, Kim Long đổ về.

Bao nhiêu ánh mắt si mê, rực lửa, mơ mộng đã hướng vào thềm cỏ xanh bao quanh ngôi trường có cái tên gọi cảm ấy. Bao nhiêu nốt nhạc hồng những bài thơ nồng thơm mùi mực tím đã được «sáng tác» đề ca ngợi đàn tiên nga xinh đẹp, những loài hoa hiếm trong vườn địa đàng. Đông Khánh chính là vườn hoa của Huế. Ngôi trường đã một thời làm trái tim tôi rướm máu và chứng kiến những cánh hoa tương tự đầu đời rụng xuống dòng sông thời gian. Ngôi trường

luôn khoác lên mình chiếc áo đẹp đẽ, quyền rũ trong mọi thời tiết, mùa màng. Mùa xuân di nhiên đẹp nhất, cỏ xanh, áo trắng và đôi môi cũng hồng hơn. Mùa hè, nắng hồ phách reo vui bên ngoài khung cửa lớp, phượng vĩ nở đầy những chùm hoa đỏ rực rủa đà xuống bờ sông. Mùa thu, trời mây bàng bạc, mưa ngâu rả rích và những chiếc lá vàng thờ thẩn rụng xuống sân trường hoặc nghịch ngợm bay tạt vào lớp học. Thời tiết thuận lợi cho những vần thơ tình thả xuống như tơ trời lãnh đăng đầu đây. Và mùa đông, trời sinh, sương mù, mây màu chì ảm đạm, gió lạnh hun hút lồng lộng khắp không gian, ngậm khói thuốc âm cúng bay lên mong xuyên qua cửa kính, lời tỏ tình thắm lặng với người yêu đang ngồi chăm chú nghe giảng bài trong lớp về sự hiện diện của một chàng trai si tình, vừa rời căn phòng âm cúng, trốn học, đứng thu mình dưới góc phượng, phi phèo thuốc lá, nhìn lên ngôi trường thân yêu như một tín đồ chiêm ngưỡng hình ảnh Đức mẹ.

Nhập đề hơi dài dòng về ngoại cảnh trên đây tôi chỉ muốn giới thiệu đến quý vị một nhân vật trong đàn thiên nga xinh đẹp ấy: Tiểu Nương. Nàng rực rỡ, kiều sa trên sân khấu vĩ đại được kết bằng những sợi tơ trời lóng lánh huyền diệu giữa vườn hoa muôn sắc rộng lớn, đóa hoa hiếm quý chỉ tìm thấy trong vườn thượng uyển hoặc địa đàng. Cho đến bây giờ, khi đã xa nhau mỗi đũa mỗi đường, không còn dịp nào gặp lại, sự chia cách của những nhánh sông đời, vãng, cho đến bây giờ, tôi vẫn cứ tưởng rằng nàng không hề có thật trong cõi đời này. Thật ra chúng tôi chỉ gặp nhau trong một giấc mơ nào đó, giấc mơ đẹp đẽ được vây bọc bởi những đám mây hồng, không gian thơm ngát hương hoa và vang lừng tiếng nhã nhạc.

Tiểu Nương. Tên chi mà lạ lùng! Ai đặt cho nàng cái tên hay đến thế? Ai sinh ra nàng trong cõi đời đáng yêu này (di nhiên là mẹ nàng). Nàng đến, thấp sáng những vì sao trong cuộc đời tôi tăm của tôi. Hoa đã nở, mặt trời đã mọc, đời xuống nhân gian những tia nắng ấm áp, những cánh bướm bay về trong ngày hội lớn và trắng rải những giải lụa vàng ngọt ngào như sữa. Nàng đến, dịu dàng và kiều sa như một tiên nga, mặc khải cho tôi sự huyền nhiệm của đời sông ngân

lên trong hồn tôi những cung bậc thánh thót, kỳ diệu của tình yêu đầu đời, tình yêu không bao giờ đi đến một kết thúc trọn vẹn, nhưng làm ta nhớ, khiến ta thốt thức khi nhớ về, băng khuâng lúc nghĩ tới. Đó là kỷ niệm...

Đạo đó tôi là học sinh trường Quốc học, ngôi trường cũng được kiến trúc hai tầng chỉ cách Đồng Khánh một con đường nhỏ. Sự gần gũi, sắp xếp của định mệnh. Trường nào cũng được bao bọc bởi những bức tường cao. Bên này sợ bên kia rú rê và bên kia sợ bị bên này quyền rũ. Đó là quan niệm khắc nghiệt của những người lớn, các thầy, cô hiệu trưởng, giám học kể cả phụ huynh học sinh. Chúng tôi, những nam nữ học sinh của hai trường trung học nổi tiếng nhất cổ đô này chắc phải coi mở hơn, sự cởi mở chỉ nằm bên dưới ranh giới của sự khắc nghiệt, nhất là các nữ sinh Đồng Khánh, các nàng khôn thầy mỗ, khép kín như những con ốc sên thu mình trong lớp vỏ cứng. Nên tình thường là những mối tình không tên, một chiều, những con đường một chiều: *Cho thì nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu*. Thành thoảng, vài con ốc sên mới chịu thò đầu ra khỏi lớp vỏ đón nhận hơi mưa, những phong thư tình màu xanh, hồng lấm ly bị đất, những bài thơ tình mực tím lọt vào vùng đất cằn, những sứ điệp của tình yêu rơi xuống thắm cỏ xanh, dầu kín trong tập vở, cặp sách.

Tôi gặp Tiểu Nương lúc nào, tôi cũng không còn nhớ rõ ngày địa chân của hồn mình. Hôm đó có thể là một ngày đầu thu, mùa tựu trường đã đến. Rong chơi suốt ba tháng hè với trời xanh, nắng cháy, trái cây trĩu nặng những ngôi vườn miền quê đã chán, chúng tôi thường nô đùa trên trường thật sớm trong ngày đầu niên học này. Đến sớm để nhìn lại trường, lớp và những bạn bè cách xa, xem ai còn ai mất.

Buổi sáng đầu thu trời gầy gầy lạnh nhưng chưa mưa. Tôi đã dân bụng một tô bún bò giò heo bốc khói với ớt cay chảy cả nước mắt. Mẹ tôi, như thường lệ dúm vào túi tôi năm đồng để chõn nửa lúc ra chơi tôi có thể mua một gói đậu phụng rang giòn nóng. Bà quên mất năm nay tôi đã mười bảy tuổi, lên lớp đệ nhị và chuẩn bị thi tú tài một. Không gì tôi cũng là ông tú tương lai nên đầu có ăn quả vật như

trẻ con nữa. Năm đó tôi dành mua sáu điều thuốc «ruby» lẻ. Đạo này sao tôi hay buồn vẫn vợ và lại tập tễnh làm thơ nữa. Những bài thơ sai niêm luật xứng đáng cho vào Bảo Tàng Viện con cóc nhưng đầu sao tôi cũng nhìn thấy sự tiên bộ của mình. Trong thơ đã biến mất những danh từ quen thuộc như lớp tôi, trường tôi, ba mẹ hoặc làng tôi. Nhân vật nữ đã đến thay thế cho những chữ khô khan trên đây. Những câu thơ vụng dại đã thấp thoáng chữ *nàng*. Nhưng. Nàng là ai?

Tại sao tôi nhìn thấy nàng, khám phá ra nàng giữa đàn thiên nga cánh trắng xinh đẹp trong buổi sáng mùa thu dịu dàng sương khói đó? Tại sao tóc nàng mượt hơn, da nàng trắng hơn, đôi mắt thâm thắm, môi nàng hồng hơn những thiếu nữ khác đang đứng trước cổng trường chờ giờ vào lớp? Cây gậy thần nào của thánh Moise đã rẽ lối cho những bước chân vụng dại, si mê của tôi tìm đến nàng. Khung cảnh thơ mộng, đẹp như một bài thơ của Huệ là môi trường thuận lợi cho trái tim si dại, nhiều mê đắm của tôi. Tôi như một thân mẫm mới lớn lao vào đời sông, chỗi dậy mạnh mẽ và trong hồn tôi lúc nào cũng đầy ắp những nốt nhạc ngân lên thánh thót, bắt đầu bằng âm thanh êm dịu của hai tiếng Tiểu Nương. Tiểu Nương đánh thức tôi dậy cùng buổi nắng mai hồng, tôi đạp xe từ nhà đến trường háng say như một lực sĩ, thỉnh thoảng cao hứng bóp chuông kính coong để chia sẻ niềm vui với cây cỏ còn đắm sương bên đường. Tiểu Nương theo bước chân tôi lang thang những buổi chiều khi ánh nắng thềm vàng thắp nước Kim long, nắng mơ màng trên dòng sông Hương xuôi chảy lặng lẽ. Có hình ảnh nàng lung linh trên sóng nước, có khuôn mặt kiêu mị, thanh tú của nàng thấp thoáng trong bóng mây, tiếng cười ròn rã, thơ ngây làm chao vỡ ánh trắng và đôi mắt xa vắng, thăm thẳm của nàng long lanh trên những vì sao mới mọc.

Tôi yêu lặng lẽ nhưng say đắm. Tôi tương tư. Làm sao nàng biết được ánh mắt lạc thần của tôi bên này con đường nhìn sang mỗi lần nàng riu rít trò chuyện với bạn bè trong giờ ra chơi. Tôi trốn học nhiều lần, ăn cắp tiền mẹ tôi mua thuốc lá lẻ, ra ngồi quán Lạc sơn nhâm nháp cà phê, uống tất cả cay đắng vào lòng. Tôi muốn cắn nàng thành từng miếng nhỏ, muốn nắm lấy bàn tay búp măng trắng muốt của nàng, cùng

nàng sánh vai dạo bước trong đêm trăng thu. Tôi thềm nhìn mái tóc thề óng ả như những sợi tơ trời quện bay trong gió. Nếu được điểm phúc hôn lên mái tóc hoặc úp mặt vào suối tóc thơm ngát hương ngọc lan, tôi sẽ thì thầm cho nàng nghe câu thơ : «*Em ơi, vệt sáng phù kiều bắc cầu Ô Thước. Ta suốt đời ngư phủ chờ con thuyền trên mái tóc em buồn lênh đênh*».

Những điều tôi muốn trên đây chỉ xảy ra trong giấc mơ và mỗi tình cảm, tình một chiều của tôi đối với Tiểu Nương kéo dài gần một năm. Mùa hè sắp đến. Chúng tôi sửa soạn thi cử đồng thời tham dự những trận tranh giải thể thao thường được tổ chức vào cuối niên học. Tôi vốn là cầu thủ trong đội bóng nhà trường và vai trò này đã giúp tôi có dịp làm quen với anh nàng, vừa mới được bổ sung vào đội bóng. Tôi trở hết tài ngoại giao và chỉ trong vòng một tháng chúng tôi trở thành đôi bạn thân. Một buổi chiều, Tuấn, anh Tiểu Nương rủ tôi :

— Biên ơi, về nhà tao chơi đi. Hôm nay mẹ (mẹ) tao nấu chè đậu xanh đánh.

Chè đậu xanh đánh là món sở trường của tôi nhưng chắc lúc đó tôi nghĩ đến dịp hội ngộ với thần tượng của tôi hơn. Tôi từ chối chiều lệ :

— Để bữa khác đi. Chiều rồi, mình phải về.

Tuấn cầm tay tôi lôi đi :

— Không bữa khác bữa khiếm gì hết. Con trai gì mà nhát như thỏ. Đi với tao cho biết nhà.

Nhà của Tiểu Nương thì tôi biết quá rõ. Giàn hoa giấy phía trước, con đường rải cuội trắng, những bụi hoa hồng, khóm tường vi, những cửa kính sáng loáng, khung cửa sổ nơi phòng học của nàng với ánh đèn thân yêu, quyền rũ. Tôi đã đứng lặng từng đêm nhìn vào khung cảnh quen thuộc đó, tôi còn nghe cả tiếng học bài đều đặn của nàng, những đêm mùa hè nóng nực, mùa thu nhiều sao và mùa đông lạnh giá. Tôi đứng bên này con đường, cạnh một trụ đèn, chân như trời trồng.

Tôi để mặc Tuấn kéo đi như một kẻ mộng du, tim tôi đập mạnh tưởng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực đến nỗi tôi không còn nghe những

viên sỏi lạo xạo dưới những bước chân cuống quýt. Tuấn ăn tôi ngồi xuống chiếc sa-lông trong phòng khách và gọi với vào trong :

— Có đũa nào trong đó không ? pha nước uống coi.

Một tiếng «*dạ*» êm ái từ trong ra. Tôi muốn đập thố vì đó tiếng Tiểu Nương. Mồ hôi tôi ứa ra trên trán, bắt đầu lăn dài xuống má. Tôi không đủ can đảm lấy khăn ra lau mặt, hai tay tôi bắt đầu run như một kẻ động kinh. Tôi ấn mạnh ngón tay cái vào ngón tay áp út như vẫn làm những lúc đi đêm sợ ma, nhủ thầm : «*Đừng con. Đừng sợ* Nàng cũng là người chứ không phải ma quỷ gì đâu. Nàng không ăn thịt con đâu mà sợ.» Câu thần chú vừa dứt nàng đã bước ra phòng khách. Tôi choáng váng, sững sờ với vầng hào quang trước mặt. Tiểu Nương đó ư ? Tiểu Nương thần tượng. Tiểu Nương của những sớm mai hồng, những chiều mùa đông lang thang trên đường phố, những đêm trăng thu hiu quạnh, giấc mơ rực rỡ về sáng. Tuấn đi vào vào trong cho chạy một băng nhạc mới, những nốt dương cầm ngọt ngào bay lên như những bọt xà phòng muôn màu, la đà trong không gian.

Tiểu Nương đặt tách trà ướp sen bốc khói trước mặt tôi :

— Mời anh dùng nước.

Tôi ập ứng :

— Không dám ... cảm ơn cô ... Tiểu Nương.

Tuấn trở ra, cười bảo em gái :

— Em lấy chè ra mời anh Biên ăn rồi uống nước luôn thế ?

Tôi không còn nhớ chè hôm đó ngọt hay đắng, ngon hay dở nhưng chắc tôi nhớ mãi nụ cười với chiếc răng khểnh duyên dáng của Tiểu Nương, đôi mắt có đuôi của nàng kéo dài mỗi lúc cười và nhất là những sợi lông măng trên đôi gò má mịn màng, trắng muốt của nàng.

Trong câu chuyện hình như Tuấn có giới thiệu : «*Anh Biên, vua phá lưới của đội bóng Quốc học. Và công chúa Tiểu Nương, hay cười nhưng cũng dễ khóc nhát nhà*».

Đẹp, tươi và nghịch ngợm là những nét nổi bật của nàng. Tiểu Nương nói với Tuấn nhưng cốt ý trêu tôi :

— Nương nghe tụi bạn nói kỳ này đội bóng Quốc học đá dở ẹt, tháng rồi mới thua Bồ Đề 2 — 0.

Tự ái bị chạm mạnh, tôi định cãi nhưng đánh ngổ im. Thần tượng vòn bắt khả xâm phạm, phán xét của thần tượng là phán xét của Thượng đế. Trước khi giã từ, tôi cõ gỡ gạc một câu :

— Chiều thứ bảy này chúng tôi sẽ vào chung kết giải mùa hè. Mời Nương đến xem để biết rõ thực hư.

Công chúa nhìn áng nắng chiều đã nhạt bên dưới khu vườn, trả lời hồ hững :

— Cám ơn anh. Con gái đến sân vận động trông kỳ kỳ làm sao ấy. Và lại Nương cũng không thích mấy.

Tôi biết nàng thích gì. Tôi đã nhìn thấy tập thơ chép tay nắn nót của nàng, trong đó nổi bật trên những trang pelure màu tên tuổi những nhà thơ nổi tiếng : T.T.Kh, Thâm Tâm, Xuân Diệu, Lưu Trọng Lư... A ! Nàng đã không ưa thể thao, thích thơ thì tôi sẽ ... làm thơ. Người đẹp muốn là trời muốn. Tôi bắt đầu nghiên cứu thi ca. Ấn cấp tiến mẹ tôi nhiều hơn để nhâm nhi cà phê và phì phèo thuốc lá. Tôi tưởng hai thứ này là điều kiện cần thiết để tạo nên thơ phú. Tôi chọn cho mình một bút hiệu thật kêu và hãnh diện thầy tên tuổi của mình thỉnh thoảng xuất hiện trong mục hộp thư của các tạp chí văn chương lúc bấy giờ. Sau nhiều ngày mang nặng để đầu tôi « sáng tác » được một bài thơ tình với tên Tiểu Nương ở hàng đầu bài thơ. Tôi cố ý để quên bài thơ đó trong tập thơ chép tay của nàng và ngỡ rằng mình là một thiên tài vì tên tuổi của mình nằm chung với các nhà thơ nổi tiếng. Hai hôm sau tôi đến nhà nàng để xem phản ứng. Chúa ơi ! Đứa con tinh thần của tôi đã được em trai nàng xếp chiếc máy bay và đang phóng mạnh trên sân khi tôi bước vào. Buồn hơn nữa là tấm bảng «NHÀ BÁN» treo trước cổng nhà nàng. Tiểu Nương xác nhận điều đó :

— Cả nhà sẽ vào Sài Gòn hè này. Ba Nương sẽ mở hãng xuất nhập cảng trong đó.

Tôi hỏi nàng sẽ học ở đâu và Nương trả lời giọng buồn buồn :

Nương sẽ xin vào đệ nhất Trưng Vương.

Tôi ra tận phi trường tiễn Tuấn và Tiểu Nương. Sáng hôm ấy mưa rào rích và bầu trời âm đạm như lòng tôi. Nương tặng tôi tập thơ chép tay của nàng và thật không ngờ khi tôi mở ra. Bài thơ của tôi đã được nàng nắn nót viết vào hồi nào không hay. Phải chăng đó là một cái vẫy tay tiễn biệt dịu dàng cho tâm hồn rướm máu của tôi.

Những cánh quạt phi cơ bắt đầu quay. Nương theo gia đình bước lên cầu thang, nàng quay lại mỉm cười buồn bã. Làm sao tôi quên được nụ cười với chiếc răng khềnh đẹp nẻo nùng của nàng.

Phi cơ lên cao, lẩn trong đám mây mù. Giã biệt Tiểu Nương, thần tượng. Giã biệt những ngày tháng ngọc ngà trong thiên đường tuổi dại.

PHẠM VĂN BÌNH

khí qua đò hậu giang

Ơ kìa em gái miền tây
tan trường em vội về ngay bên đò
bay bay rừng áo học trò
cho anh theo với tới bờ hậu giang
giòng sông con nước mang mang
em qua mây chuyền đò sang mây lẩn

gặp em một sớm mai xanh
qua sông thấy nước đậm tình đò giang

NGÔ CANG

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Chương một

Những cuộc hội thảo về ô mai, tằm ruột, mứt me, bánh đúc, thịt bò khô, xi nê, con trai và tình yêu thường tổ chức tại tư thất của nữ hiệp Hoàng Dung, người chưởng môn phái Nghịch Nữ. Phái này quy tụ năm tay cao thủ từ hai đảo Đakao, Tân Định và ba động Phú Nhuận, Hòa Hưng, Công Lý, từng gây biết bao ngàn ngờ, xao xuyên cho quý vị giang hồ hiệp sĩ dừng gót lãng du trước công trường mỗi buổi trưa, bất kể mưa hay nắng. Vương Ngọc Yên, Hân Ly, Triệu Minh đều rất đúng giờ. Họ cưỡi xe đạp mini, tập trung công lực vào cặp giò, biểu diễn thuật kinh công lia lịa. Chỉ còn thiếu Chu Chỉ Nhược. Tại sao Chu Chỉ Nhược tới muộn. Nàng phóng Honda ngược chiều, bị cảnh sát thổi tu hít biên phạt và nàng đang cười ruối, gãi tai xin thông cảm chẳng? Hay nàng gặp lũ bàng môn tả đạo Híp pi lêu đẹo bám sát buông lời tán tỉnh theo nhạc điệu Yé yé? Hay nàng cau bỉnh xẳng, túi hết tiền đang dặt xề toát mồ hôi? Nguy tai, thậm nguy tai! Nhưng chẳng ai nghĩ chuyện cứu nguy Chu Chỉ Nhược. Bọn Nghịch Nữ nữ hiệp ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây khê đầy trái chín vàng. Chiều xuân. Trời nắng gát. Không một gợn mây thơ thẩn. Trừ bọn lá me rơi rụng một cách vô duyên tưởng chừng muốn khoe

khoang màn chết thiêu tập thể. Cái sân trắng xi máng bốc hơi nóng. Hình dung Chu Chỉ Nhược mặt mũi phờ phạc, tóc rối bời bời, miệng thờ hồng hộc, chường môn Hoàng Dung cười thích thú. Nàng cười chưa đủ «đô» thì chuông reo ồm ồm. Lỗi bầm chuông điện tinh quái này là dấu hiệu «quang lâm» của Chu Chỉ Nhược. Con nhỏ đợi lâu không thấy ai mở cổng, ngỡ rằng điện bị cúp nên bèn vận nội công đấm cánh cổng sắt thình thình.

Rồi la ơi ơi :

— Dung ơi, mở cổng tao mí !

Hoàng Dung nháy các bạn :

— Để nó phơi nắng thêm chút nữa.

Chu Chỉ Nhược cúi sồn, dợ chân đạp cổng. Phía trong nhà, một trang hán tử đẩy cửa kính, nhô cái đầu húi cua ra. Chàng biên dạng sau chiếc vẩy tay hiệu lệnh của Hoàng Dung. Hán tử khép cửa, quay lưng, bước tới ghế xa lông, gieo thân xác lực sĩ và ngồi thừ suy nghĩ. Bên ngoài, Chu Chỉ Nhược réo tên từng nữ hiệp nguyên rủa. Cuối cùng, tính một kẻ lạ, Chu Chỉ Nhược ồm ồm :

— Anh Đoàn Dự ơi ơi ời !

Đôi mắt hán tử sáng ngời. Và trái tim chàng mở đại nhạc hội. Hán tử đứng dậy.

— Anh mong em cháy nắng hờ, anh Đoàn Dự ?

Đoàn Dự nghe câu trách móc của Chu Chỉ Nhược, hồn bay lên mây. Chàng muốn đạp tung cửa kính, chạy thực mạng ra mở cổng đón Chu Chỉ Nhược vào. Nhưng chàng sợ những nụ cười chê diễu của bảy Nghịch Nữ. Con Triệu Minh tra gán ghép, con Hân Ly miệng bi bô, con Vương Ngọc Yên bà cụ non, chắc chắn, sẽ bắt chàng đờ bưng mặt, nóng rít tai nếu chàng uống thuốc liều.

— Anh Đoàn Dự...

Chu Chỉ Nhược đôi giọng :

— Con trai gì tối thể ?

Hoàng Dung bầm bạn :

— Nó dụ dỗ ông anh gà tổ của tao.

Hân Ly nói :

— Nó «xù» anh mày đó.

Vương Ngọc Yên lắc đầu :

— Sai. Nó tác động tâm lý.

Triệu Minh phát biểu :

— Nó tuyên truyền. Hì hì, tao phải tuyên truyền phá nó chơi.

Và Triệu Minh giả giọng con trai :

— Anh đáng yêu lắm, em gái ạ ! Em có mê cái đầu húi móng
lừa của anh không ?

Chu Chí Nhược the thé :

— Anh gọt tóc nhẵn thín em mới mê !

Nghịch Nữ cười bằng thích. Đoàn Dự tê tái cõi lòng. Chàng hết
muốn mở công đón Chu Chí Nhược. Đoàn Dự vác cái mặt vuông chữ
điền chày dài như mặt ngựa, lặng lẽ bước lên gác. Chàng «bông nhong»
xuồng giường, manh đến nỗi đệm mút thông hơi suýt nứt. Đoàn Dự
đưa cả mười đầu ngón tay hành hạ mái tóc xi bo, mái tóc lý tưởng của
một thanh niên trong thời đại con trai chơi kiểu tóc con gái, mái tóc
học đường tặng 5 điểm hạnh kiểm mỗi tháng và gia đình khen gọn gàng
mát mẻ. Cái gì học đường và gia đình khoái, con gái không khoái. Có
thật Chu Chí Nhược sẽ mê mái tóc thầy chùa ? Đoàn Dự mỉm môi,
lâm bảm : Con gái, đổ ngang ngược, mê gì không mê lại mình gọt đầu
trọc ! Đoàn Dự vùng dậy. Chàng nắm chặt hai nắm đấm : Ông cóc cắn
con gái, ông .. về yêu hoa cúc. Đoàn Dự vươn tay kéo sợi giây ri đó.
Nghĩ sao, chàng nhảy sát cửa sổ, hé chút xiú ri đó ngó xuống sân.

Cánh công đã mở. Chu Chí Nhược mệt nhoài dắt chiếc Honda
vào. Con bé dựng xe xong, đẩy nghiêng bạn :

— Chơi cái trò gì vậy ?

Hoàng Dung vênh vào :

— Tại mày trẻ hèn.

Chu Chí Nhược chỏ chiếc xe :

— Tự nhiên nó chết máy. Xăng còn đầy bình. Ra ngõ gặp Híp pi

đi xích lô máy nên xui cùng mạng. Dắt xe mờ người không kiếm đâu
được chú thợ sửa.

Hoàng Dung xỏ ngọt :

— Mày đánh sóng đôi bước với xe tới đây ?

Chu Chí Nhược gắt :

— Xi trum ! Báo anh Đoàn Dự sửa xe giúp tao tí. Anh ấy sửa
xe tài số dzách. Anh ấy là thiên tài sửa xe Honda.

Đoàn Dự nghe rõ lời tăng bồi này. Chàng định té xiú, ngắt ngay.
Song, chàng không thể té xiú, không nên té xiú. Té xiú vờ vẩn hóa
thành té xiú thật sự thì sẽ tiêc hùi hụi. Vì lỡ một dịp vàng trở tài sửa
xe gần máy làm vui lòng và làm lé mắt Chu Chí Nhược. Làm vui
lòng đủ rồi. Thôi, bớt khoản làm lé mắt. Nhờ Chu Chí Nhược lé mắt,
đôi mắt nàng sẽ bị kết tội mắt nọ toan đảo chính mắt kia.

— Anh ấy đâu ?

Chu Chí Nhược hỏi Hoàng Dung. Nghịch Nữ xỉ xọn Vương
Ngọc Yên nhanh nhẩu :

— Vừa ngồi dưới gốc cây mận, anh ấy ôm bó hoa chờ mày, toan
mở công đón mày tặng hoa.

Hân Ly theo dẹt tiếp :

— Bọn tao... đuổi anh ấy chạy toi bời. Ai bảo mày cầu cứu anh
ấy.

Chu Chí Nhược cảm khái :

— Giá anh ấy tặng hoa, tao sẽ thích lắm.

Triệu Minh hất tóc :

— Mày thích hoa gì ?

Chu Chí Nhược đáp :

— Hoa hoè..

Hoa hoè à ? Tên một loài hoa lạ hoắc. Sao nàng chỉ thích hoa
hoè ? Đoàn Dự ghi nhớ : Hoa hoè, hoa hoè, hoa hoè. Chu Chí Nhược
dục :

— Gọi anh Đoàn Dự sửa xe giúp tao lẹ đi, Dung ? Mày kiếm
anh ấy trong lúc tao sửa soạn bài thuyết trình.

Hoàng Dung nhún vai :

— Anh ấy sẽ tháo tung cái xe của mày ra. Cuối cùng, anh ấy mở tiệm lạc xoong.

Đoàn Dự nghiêng răng ken két. « Nghịch Nữ, mi sẽ biết tay tao. Mi là em gái tao, mi đã không giúp đỡ tao, không viện trợ tinh thần cho tao, không đánh bóng xi ra đời tao. Thì thôi. Có chi mi nở đăm lên tao ? Mi chọc kim gút thủng trái bong bóng hy vọng của tao». Đoàn Dự hà hơi nóng trái đăm. « Mi ích kỷ hại nhân. Mi ngậm máu phun người. Hừ, cái miệng mi luôn luôn xỏ nhò : Kỳ sở bất dục vật thì tr nhân. Tao sẽ hạ nhục mi trước mặt kếp của mi». Đoàn Dự sẽ còn rửa em gái chàng vô tận nếu Chu Chí Nhược không bênh chàng :

— Lần trước anh ấy đã sửa ngon lành. Anh ấy cứ hơn thợ chính công.

Đoàn Dự khoan khoái. Chàng thợ thối hân hoan như khán giả xem chiêu bóng tròn một xuất hát không bị người ngồi cạnh phà khói thuốc lá vào mặt, không bị người ngồi dưới ghêch chân lên đầu mình, bắt mình thương thức mùi bí tất. Ôi chao, lời vàng ngọc của Chu Chí Nhược cơ hồ trận mưa rào trong cơn đại hạn. Cơ hồ trái dưa tươi trong sa mạc cát bỏng. Chàng là đất. Đất đang thấm nước. Chàng là kẻ lữ hành lạc lõng giữa sa mạc. Kẻ lữ hành sắp chết khát đang nhắm nhấp từng ngụm nước dưa.

— Mày xỏ anh ấy, mày ví anh ấy với tên thợ sửa xe chính công.

— Thợ sửa xe tài tử.

— Tài tử... Hùng Cường chẳng ?

— Đồ ngu ! Cái gì mang tính chất tài tử đều tốt đẹp.

— Tài tử Đoàn Dự sang Ấn Độ đóng phim « Hiệp sĩ thời kền dự rân » có đẹp không ?

— Không biết, nhưng Đoàn Dự thợ sửa xe Honda tài tử chắc là đẹp.

— Nhờ biểu diễn lác-lê mí lỵ lau chùi bu-dzi chứ gì ! Ờ, sao anh Đoàn Dự không đi đóng phim nhỉ ?

(còn tiếp)

hãy nhớ giùm ta

KIM TUÂN

ở phương trời em nhớ giùm ta
nhiều đêm nằm gối bóng trăng già
ngó quanh rừng núi mù cơn gió
lơ lửng trời cao ngày thoáng qua

□

ở phương trời em nhớ giùm ta
chiều như tơ khói nổi thương nhà
ơ con cuốc gọi trong rừng vắng
nhìn lại đời ta lại với ta

□

nhìn lại đời ta bỗng nhớ nhau
ai xưa từng bước nhỏ qua cầu
cho cây khô đứng trong mùa lạnh
cho lúc ta về mưa qua mau

□

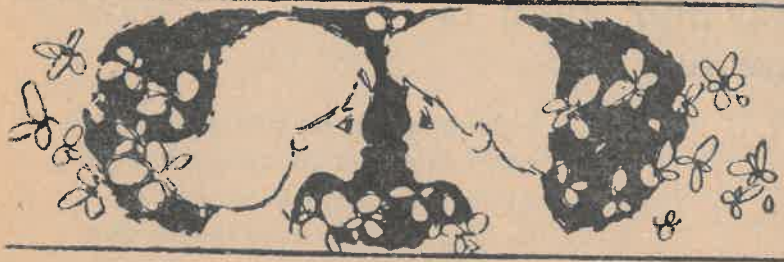
cho lúc ta về mưa ở lại
lòng lạnh từng hạt vờ hiên ngoài
biết đâu em khóc hay mưa khóc
còn giọt buồn riêng gửi đến ai

□

còn giọt buồn riêng gửi mắt em
như sóng ra bề nước êm đêm
như sóng bỏ lại đôi giòng sóng
lộp lộp sâu em đã lãng quên.

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

... và tôi yêu chàng
Đó là tai nạn thứ nhất

chương một

Một giòng sông trong vắt. Một giải lụa trắng ai phơi giữa trời. Bồng bênh. Lênh đênh. Phải thể không. Hay chỉ là đám mây bông nõn nà. Một đêm trắng với những hạt sương lạnh buốt đáp nhẹ trên mặt cỏ nhung mềm. Hân hoan. Thôn thức. Phải thể không. Là những cánh hạc trắng chấp nôi. Là những sợi thủy tinh trong suốt thấp sáng một đầu ngày con gái.

Tôi tỉnh dậy với đôi môi ngọt. Và đôi mắt thần thờ tôi hỏi chuyện sách vở, cái gương, chiếc lược cùng khung cửa sổ, bộn lá cây, bầy chim sẻ. Chào tất cả. Chào Quyên Quyên. Tôi nhìn tôi trong gương, cảm chiếc lược che đôi mái tóc. Người thi sĩ nào có câu thơ: *Che đôi mái tóc và thầy một ngày*. Một ngày con gái. Tôi thầy tôi lạ lắm đi một chút. Mắt này. Môi này. Mái tóc mềm buồng đây hai vai. Một ngày bắt đầu bằng giấc mơ muộn màng. Tôi mơ thấy một giòng sông.

Áo lụa trắng, quần lượt là và cặp vớ thơm tho tôi tôi trường với giòng sông ấy. Bồng bênh. Lênh đênh.

Ê Hằng, Phụng Trì với tay qua mặt tôi kêu Hằng đang cầm cái viết, nằm mơ thầy sông thì làm sao hồ mi. Tôi nin thờ, cùng ngó sang Hằng. Con bé phá lên cười. Có người đang tương tư em đó. Nhân. Chứ không phải cái anh chàng bán bò khô ở cổng chùa à. Hằng lại cười. Phụng Trì cụt hứng ngồi im. Cả một giờ sau tôi thấy nó vẫn như vậy. Phụng Trì ngồi yên lặng với một giòng sông lơ lửng trong trí tưởng. Còn giòng sông của tôi, một giòng sông tương tư nào có phải? Và những giòng sông. Không biết đêm qua có bao nhiêu người con gái trong lớp này đã ngủ mơ thấy giòng sông. Bao nhiêu người con gái trong trường này, trong thành phố này đã thức dậy và đi học với một giòng sông.

Một giờ nghỉ xen giữa không được ra ngoài, học trò ở trong lớp ồn như cái chợ nhỏ. Bà Tổng Giám Thị vác bài tập Pháp văn xuống nhưng chẳng đứa nào chịu chép chịu làm. Trường lớp vắng đi. Trường ban Trật tự cũng vắng đi nốt. Tiếng Chi cổ oang oang nói chuyện với nhỏ Vân ở cuối lớp về một cuộc hẹn hò đi phở mua guốc và ăn bò bía. Bò bía ở chỗ Tam Đa ngon ác liệt. đậu béo tôm bùi ớt cay. Làm ơn tả cảnh, vừa chứ bà, em bắt thèm muốn chết. Rán mà chịu. Chi cổ nheo mắt với Phụng Tiên và Phụng Tiên cười đáp lễ. Nhưng nhỏ Cúc ngửa tay viết trên bảng một hàng chữ to: Bí quyết để trở thành lực sĩ kéo co: bò bía. Thế là chi cổ xúng cổ. Lực sĩ kéo co số 1 của trường đã oanh liệt thắng giải kéo co trong Ngày Nông Dân Việt Nam tại Cần Thơ năm ngoái. Chi cổ đòi ăn thua đủ với Cúc nhưng Vân đã kịp thời dàn hòa êm thấm. Tôi ngồi chịu đựng với cuốn sách mà không làm sao nhét vô đầu được một chữ. Những tiếng động từ từ phía dón lại, vây lấy, thắt chặt. Ngay lúc này tôi muốn đứng lên. Phụng Trì dời chỗ cho Trường lớp biết là nó mệt phải lên Bệnh thất. Tôi cũng muốn có một lý do như Phụng Trì để ngồi yên lặng với giòng sông của riêng mình. Song tôi vẫn không làm gì khác hơn là ngồi lơ đãng nhìn ra những vuông cửa.

Hôm nay là thứ Hai. Những ngọn cây trên đường Ngô Thời

Nhiệm đem đây lá, xanh hơn bất cứ một ngày nào mà tôi biết. Buổi sáng tôi cứ ngẩn ngơ mãi với đám hoa vàng bé tí rắc đầy bên lề đường. Có gì đổi thay hay bao giờ cũng vậy mà bây giờ ta mới nhận ra trên con đường quen thuộc hằng ngày. Những bước chân nào đã qua còn in dấu. Tha thiết lắm mái tóc chùng và đôi tà áo trắng, đôi giày mới tôi mang nhẹ tênh tưởng như mình đang bước lên một thảm nhung êm ái trải rộng. Ai đón tôi ở bên đường. Ai đợi tôi đi ngang qua để khẽ gửi cái nhìn âm áp. Ai chờ ai mong tôi ở cổng trường buổi sáng đầu tuần rộn rã. Hồn tôi mở tung mở rộng ranhư những trang vở mới đầu niên học. Ô, một giòng sông trong suốt vừa trôi tới. Và giòng sông của tôi cứ bị cắt ngang đâm nhánh vỡ ra bởi những tiếng ồn bạn bè vây quanh.

Hạ nói, Mây nói, Tuyết nói, Hằng nói. Mi biết không, anh chỉ tình ghê lắm. Nhỏ Lê chứ ai, mệt anh chàng «lơ» xe đưa rước mới bỏ xừ người ta chứ. Bi lớn mà ngày nào xuống xe cũng bắt ánh dật qua đường. Cái lời nói chuyện cứ vêu miệng ra của Hằng hấp dẫn khỏi kể. Nàng là người biết quá nhiều những chuyện của bạn bè. Nhất là chuyện con trai con gái. Nàng hết ghép Phụng Trĩ với anh chàng bán bò khô đến chào mời Hạnh-mai-bê-bi với con trai bà hàng bánh cuốn. Cuối cùng nàng định xoay qua tôi. Các bố coi, mắt Quyên Quyên dạo này ướt như sương. Ta biết. Ta biết hết. Tôi mím môi để nắn một nụ cười thách thức bạn bè nhưng thật ra Hằng có khiến tôi hơi nhột. May quá, tiếng chuông đã reo lên đúng lúc. Cả bọn ùa ra ngoài hành lang.

Minh Lê rừ xuống quán Hiệu đoàn nhưng tôi nói không thích. Nó họ má tôi: Trờ trời hờ em. Cười cười nhìn thấy tôi diện, Minh Lê biết lắm vợi biển mắt.

Tệ thật, mắt bà Tổng nhà mình càng ngày càng kém đi, con gái nhà người ta ăn mặc nết na thực nữ như vậy mà cứ thích lật vạt áo lên trông phần nộ hết sức. Xem tướng... bụng đầy chứ. Bây giờ xẻ eo cao chị nào không mặc áo trong khe nhìn cũng biết, ấy thế mà đứng giữa sân... Mới có thông cáo cho mặc «xi» với áo dài đi học rồi đó bố. Tại

các nữ giáo sư diện đồng quá chứ gì. Không phải, ban giám đốc nói: Vì thời buổi khó khăn em nào «lỡ» may quần «xi» thì vẫn được phép mặc đi học.

Tôi nhớ tới Khánh. Anh Khánh chứ. Anh ta nói, nghe tả công trường mở rộng thả đàn bướm bay phải là nhìn từ một nơi cao mới thấy... thăm thía. Khánh là một phi công trực thăng chỉ thích bay qua trường nữ vào giờ tan học để nhìn «bướm bay» về các ngã đường. Tôi nói Khánh coi chừng đây, làm phi công trực thăng đã chết lãng nhách vì mãi làm thơ trên không trung. Trực thăng lượn Hồ Xuân Hương quặt vào cột cờ nhà Thủy tạ. Trực thăng «theo» nữ sinh Đống Khánh đâm đầu xuống sông Hương. Trực thăng biểu diễn bay thấp bồng cao nhào xuống bãi biển Đà Nẵng. Quyên sợ anh đâm vào cột đài truyền hình thì tôi không có ti-vi cho Quyên coi, buồn lắm. Khánh là bạn của anh Toàn. Năm học đệ Ngũ, nghĩa là tôi còn bé tí, Khánh bảo hỏi chiều thầy Quyên đi học về, thế mà tôi cũng tin. Khánh nói để bao giờ anh đáp máy bay xuống giữa sân trường đón Quyên về học. Thế mà tôi cũng tin, cũng nôn nao cả một niên học. Năm ngoái gặp lại Khánh, tôi đùa với anh, chắc anh đã thực hiện được phi vụ đặc biệt đáp xuống sân trường nữ nào rồi chứ. Khánh cười méo mó. Khánh đã cưới một cô vợ-nữ-sinh ba bữa cho chồng ăn bánh mì chả cá ba. Thế là «bản đàn» của đời anh chàng phi công Khánh chấm dứt. Nếu có thêm lần nào nữa bay qua một ngôi trường vào giờ tan học chắc anh ta phải nhắm tịt mắt lại hay bậm môi «bạn đời» ghê gớm lắm, anh Toàn đùa tiếp vậy.

Không có chỗ nào yên ổn cho tôi. Đứng dựa lan can hành lang nhìn xuống những «cánh bướm» dưới sân tôi nghĩ, không biết mình là ai trong đám con gái cùng tóc dày vai áo trắng thướt tha đang đi lại đó. Tôi luôn nghĩ vậy và cái cảm tưởng khi quan sát đám đồng ở dưới sân là hẳn phải có một Quyên nào đó đang cười nói hay đang nghĩ vợ vẫn những chuyện đầu đầu. Và bao giờ thì cái gương cũng kéo sát đến tận mũi mình. Tôi thấy rõ ràng tôi. Là một cô gái đang đánh rớt dần những cái bướm bình và nhủ nhảnh dạo nào. Thì bất buộc, ở một tuổi nào nhìn lại phải thấy những dấu chân mình vừa bước qua. Đừng vội vã để khỏi là sự nuôi tiếc, những bước tuần tự tôi

mơ hồ như đã có sẵn một lời hẹn. Rồi tôi gặp chàng. Hai má nóng ran. Sáng nay nhìn xuống sân tôi bỗng cảm thấy mình nôn nao quá đời. Bờ đã thầy một giọng sông ?

Phượng Trì ở phía bệnh thất đi lên, cười khi thấy tôi. Toán bỏ làm hết không. Một nửa. Phải chi là thầy Minh năm ngoái thì đỡ biết mây. Khoe mắt Phượng Trì sáng lên cái nhìn tinh quái. Tôi lặng im quay đi. Trì nói, hình như thầy Minh được bầu làm Trưởng ban Học tập đó bỏ. Thề há. Tôi nói với Trì, Quyên biết nếu mơ thấy giọng sông thì sao rồi. Không hỏi, Phượng Trì nhìn tôi rồi bước vào lớp. Bậy quá, mình quên vợ Toán ở nhà. Cô Liên không mở sổ điểm cũng không bắt làm bài kiểm. Tôi thấy Phượng Trì cầm cúi viết trên một cuốn sách bìa nâu. Hàng đá chân Phụng Tiên ngồi phía trước, bữa nay bỗng đứng «nàng» tươi như hoa. Hoa vừa được tưới nước mà. Mới dám hỏi hôm qua, tháng sau đám cưới. Người con gái muộn màng về đường tình duyên thường không đảm tính. «Mát» đôi khi. Hằng nói, cô Liên phải là Tổng Tư lệnh của Đoàn Nữ Binh mùa thu. Một nhà văn nữ đã tìm ra cái tựa cho cuốn tiểu thuyết của mình nói về những người con gái muộn màng, thật thú vị. Ở vào cái tuổi-mùa-thu của đời, người con gái là một «nữ binh». «Nữ binh» Liên của trường tôi này đã ... già từ vũ khí, đó là một tin chân động trong bọn học sinh. Thưa cô, bữa nay cô xinh quá cô. Cô trẻ như con gái mười tám. Hôm nọ em thấy «thấy» chớ cô ở trên Nguyễn Huệ, cô mặc áo gấm xanh đẹp quá. Cô Liên cười suốt giờ. Cô kể, hỏi bằng tuổi các em tôi đại gặp mười các em bây giờ. Thú thực, có thể đến bây giờ vẫn còn một vài điều các em biết mà tôi không biết. Tiếng khúc khích cười của An và Nhiên sau lưng tôi. Điều đó là cái chắc. Hai đứa chuyện nhỏ nhỏ, bỏ còn nhớ bà Dung chị tui chứ, cái bà mà hôm đó hai đứa đang nói chuyện ở cửa thi âm con vào đó. Vui quá chừng. Thứ bảy vừa rồi, bà về nhà, hai chị em nằm chuyện trò lung tung cho tôi tận nửa đêm. Bà kể hỏi mới quen ông, từ dạo hai người còn đi học lận, mỗi lần nắm tay nhau là cả hai đứa đều phải đi... xưng tội với cha. Vui hết sức. Bà kể, lần đầu hai đứa hôn nhau răng đụng vào nhau ăm ăm.

(còn tiếp)

VÍ DỤ □ NGUYỄN THANH TRỊNH

(Tiếp theo trang 15)

GMC vào quân trường. Xấp thư của nàng tôi đã đem bán ký cho người ta gói đường, muối, hành, tỏi, không biết xấp thư của tôi được nàng dùng vào công việc hữu ích nào.

Buổi chiều đi dạo phố dọc theo các quán sách, tôi đã gặp nàng đứng ăn «bò bía» với các bạn ở đường Pasteur. Cả hai đều ngạc nhiên vì còn nhận ra nhau dễ dàng. Trông nàng bây giờ cao và đẹp hơn xưa nhiều. Nàng nói :

— Tôi đã đi làm còn ông sao mà đen thê.

— Tôi ở xứ nước mắm mới về.

Nàng bật cười :

— Hèn chi ông thơm ghê.

— Đùng xạo cô. Tôi đã tắm rửa sạch sẽ. Rảnh không đi uống nước với tôi.

Nàng nói gì đó với mấy người bạn rồi bước đi với tôi. Phở đông những người qua lại chúng tôi phải nắm tay nhau đi lên lối giữa đám người đứng xem các món hàng bày bán trên vỉa hè. Chúng tôi vào ngôi ở quán có tên một loài hoa ở Đalat. Quán vắng không có nhạc và bàn ghế rất sạch. Tôi gọi cho nàng chai coca và tôi chai 33. Tôi hỏi :

— Em ăn gì không ?

— Mới 6 giờ mà

— Anh đã đói bụng.

— Ông vẫn thường đói bụng ?

— Phải. Còn em vẫn chưa biết đói bụng là gì à ?

Tôi gọi hai đĩa cơm gà. Khi cơm được người hầu bàn bưng đặt trước mặt mỗi người, tôi nói :

— Rán ăn đi. Cứ ăn thật no rồi sẽ có dịp cảm thầy đói bụng. Tôi cầm cúi ăn sấp hết đĩa cơm mà nàng vẫn không cầm đũa muống nĩa. Tôi hỏi :

— Chê à. Để anh gọi cho em món cua rang muối nghe ?

— Không. Nhìn ông ăn thích hơn.

Nàng kéo đĩa cơm tôi ăn sắp hết về phía nàng về đây đĩa cơm của đây của nàng về phía tôi.

— Ông ăn mừng thay tôi ngày chúng ta gặp lại nhau.

Lạy chúa, phải chăng đây là hình phạt ngài dành cho con.

Chai 33 đã làm tôi no ứ hơi, khi người ta đã no ứ hơi mà phải ăn thêm dù là cơm thịt gà chiên bơ cũng là một cực hình. Tôi đã cố gắng thi hành cực hình cho nàng bằng lòng.

Rồi quán chúng tôi vào rạp chiếu bóng xem một phim có Annie Girardot đóng. Đây là nữ tài tử mà nàng nói rất thích khi xem phim Mourir d'aimer. Phim chúng tôi xem kể lại chuyện tình của đôi vợ chồng đã ly dị nhau hơn mười năm. Lý do ly dị tại người chồng không chịu được những hoạt động chính trị của vợ. Lý do yêu đương trở lại vì người vợ vẫn còn yêu thương chồng dù ông ta đã có vợ khác. Phim có phần nhạc đệm thật hay và tôi rất thích chiếc nón rơm màu đỏ rực rỡ mà Annie đã đội vào mùa xuân tuyết chưa tan. Tôi nói :

— Em thấy không mỗi tình già thật đẹp.

— Vâng.

Chúa ơi, lần đầu tiên tôi nghe nàng nói «vâng».

— Vậy chúng ta đợi đến già hãy yêu nhau cho tình được đẹp.

— Không. Em thích yêu ngay khi còn trẻ dù tình không đẹp như trong phim.

Chúa ơi, lần đầu tiên tôi nghe nàng xưng «em».

— Còn anh nghĩ sao ?

Chúa ơi, lần đầu tiên tôi nghe nàng gọi «anh».

Như vậy tôi còn phải suy nghĩ làm quái gì nữa cho một óc khi minh đang sung sướng và để cho đầu óc khỏi trở chứng suy nghĩ lỗi thời mất thì giờ. Tôi xiết nhẹ bàn tay nàng.

— Em ghét anh. Em ghét anh.

Nàng run rẩy gục đầu vào vai tôi và khóc.

Vì dụ bạn yêu một cô gái tình «ngang như cua» và nàng nói em ghét anh, em ghét anh rồi nàng khóc thì bạn sẽ đòi xử ra sao ?

NGUYỄN THANH TRỊNH

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám Sài Gòn II

ĐÃ PHÁT HÀNH CẢ NƯỚC

HÔN EM, KỶ NIỆM

Truyện của DUYÊN ANH

Kỷ niệm như đôi môi mộng chín của người tình, như những giọt nước mắt của cuộc tình, như tháng năm tuyệt đẹp đã vĩnh biệt đời ta. Gặp lại, hãy hôn môi kỷ niệm những nụ hôn dài...

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

MONT
BLANC
Carrera

Bút máy và bút nguyên tử của
Đức quốc đẹp nhất, lý tưởng
nhất, người tình đèn sách của
học sinh, sinh viên

Đây đủ các kiểu tối tân từ vài trăm bạc tới
vài chục ngàn bạc của năm 74 trưng bày và
bán tại

Nouveautés ISANA

46 Thương xá TAX Saigon

Đại lý độc quyền tại Việt Nam

SANA KỸ THƯƠNG CÔNG TY